antonia iliescu

născătorul de perle

- poezii şi cântece -

Editura
PEGASUS PRESS
Bucureşti 2010

Ilustraţii: Antonia Iliescu

Design coperta: Cãtãlin Alecu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ILIESCU, ANTONIA
Născătorul de Perle / Antonia Iliescu. - Bucureşti : Pegasus Press, 2010
ISBN 978-973-87892-4-1

Familiei mele, cu dragoste

Flori de bonsai

Flori mari de arbori mici
Cu trunchiuri chinuite
În scoarţele prea mici;
Cu limite meschine
Şi-absurde: “pân-aici!”
E scris în slova legilor lignine
Din crengi, de mâna omului legate :
“N-ai voie să creşti mai departe!”

E anarhie-n micul vas de lut.
Din arborii bolnavi cu flori enorme
Bandajele cărunte au cãzut
De pe picioarele martire şi diforme,
Chircite-n pantofii pitici -
Canon de frumuseţe mutilată -,
Florile de bonsai s-au răzvrătit
Călcând pe soartă.

Phloemul interzis
Revine-n rădăcini
Şi urcă iar în trunchi;
Copacul în genunchi
Îşi înalţă iubirea
Împlinindu-şi menirea,
Sfidând soarta şi omul.

Omul e mai mic decât floarea,
Şi floarea-i mai sus decât pomul.

13 februarie 2010

Regresiune

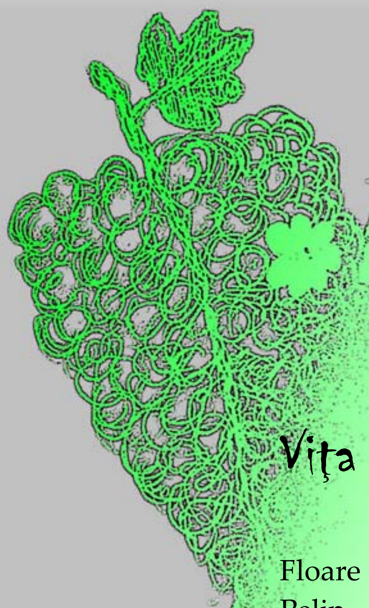
Am dat la o parte paharul cu vin
Şi el s-a spart, iar vinul s-a făcut pelin;
Pe recea lespede de suflet împietrit
vinul s-a amărât şi s-a acrit;
Apoi s-a reîntors în struguri
pe drum de muguri;
S-a făcut una cu părinţii
Dar strugurii mi-au străpezit dinţii
şi i-am dat la o parte.

Nemulțumit de cum evoluase -
- cu conştiința lui necoaptă
de fructă ratată, -
bobul s-a reîntors în floare
şi a rugat-o cu candoare:
"mai lasă-mă să mai încerc o dată !"
Mila din floare a înflorit
şi a îmbătrânit zadarnic
aşteptând să vină
vreo albină.

Floarea de milă s-a uscat
şi fără zgomot a căzut
pe pământ;
a mai privit o dată luna
cu un ultim spasm tremurat,
apoi şi-a tras peste cap plapuma
de ţărână şi s-a culcat
fără să spună un cuvânt
în mormânt.

De n-aş fi dat de-o parte
acel pahar cu vin
aş fi salvat poate
o floare şi sufletul meu, de pelin.
Şi iubirea ar fi rămas
singurul nostru anotimp…
Dacă bobul amar
nu s-ar fi-ntors în timp.

14 iunie 2009

Viţa de-nvie

Floare de nu vin,
Pelin
Floare de-o să vin,
Busuioacă-n bobi
De muguri Bohotin
Floare de-o să vii
Invii
Muguri de-i sorbi
Ursitor vei fi la
Poarta-soarta viței-poezie
Ea, care te îmbatã şi te-nvie
Sfânta ea,
Viţa de-nvie,
Mustul vieţii,
Poezie.

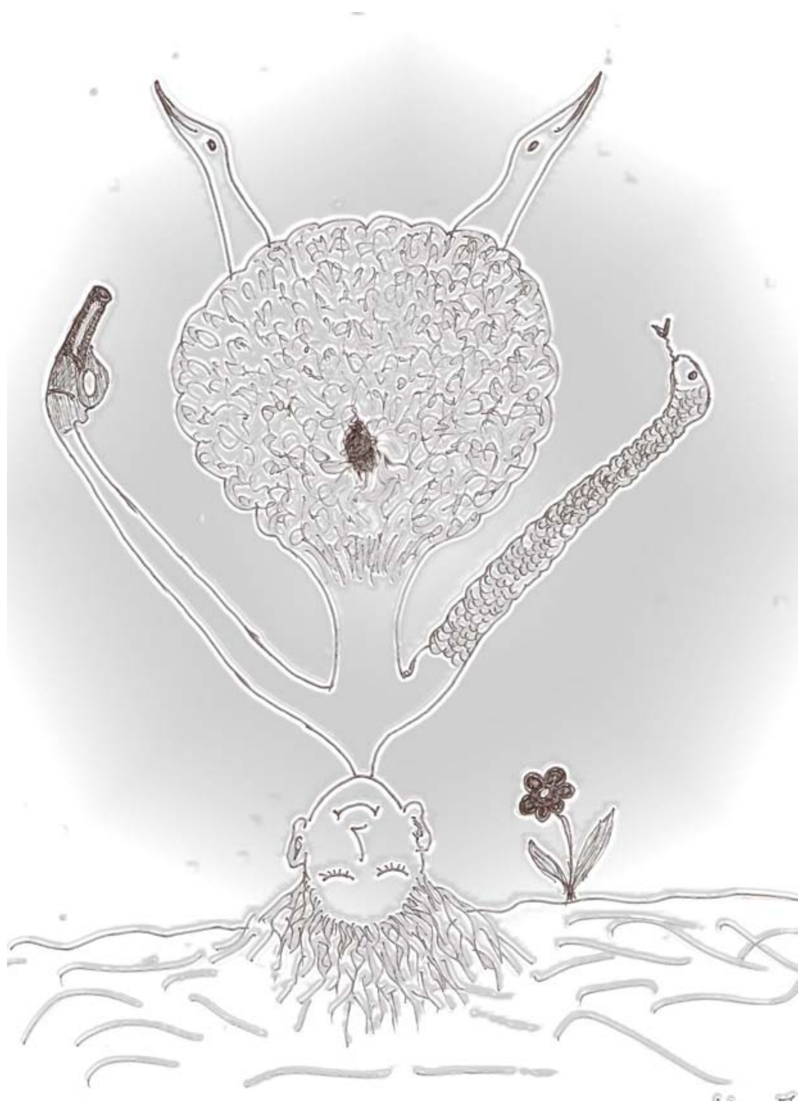
16 februarie 2010

Gea

Femeia-pom, femeia-pământ
Ieşită din Haos şi din Cuvânt
Gea - mamă şi fiică primordială
cu sânge de ţărână siderală -
îşi trage seva, prin părul ei fin -
rădăcină cu filiforme rădăcini -
din flori, urzici, arbuşti şi mărăcini.
Ţesătură din scalp
femeia şi părul,
păcatul cu mărul,
trec cu timpul din negru în alb.

Hrănită din Flora
Blestem din palimpsest
Terra este o staţie-arest
Pe unde trece trenul tuturora;
O haltă de o zi
Dinspre negru spre alb,
Trecând prin viaţa gri.

Priviţi-i mâinile!
- nu şarpele, nu arma
ascunse sub mitene –
Priviţi fără mănuşi, în gene;
Acolo e ascuns misterul ei
Ţesut din fire de candori
şi flori de tei,
Sub un voal mătăsos ascund
cuibul din scorbură, rotund,
indecent de cald şi de fecund.

Muma omenirii

La ora zero a omenirii
Ţâşniră din mit spre mitoză
Două păsări, paşi de apoteoză
urcuşului spre cer.
Dar paşii ei, în loc să zboare,
se înglodiră-n brazda roditoare.

Sământa-i prin milenii fu udată de ploi
Şi lumea s-a întors pe dos
Cu capu-n nori, picioarele-n noroi
Şi zbor ce se târăşte jos.

Din flori în păsări, prin metamorfoză,
Trecând prin ea, femeie şi mitoză
Se născu lumea toată,
Aşa cum o trăim în dureri înnodată,
Legendă în paiete şi minte sub un gram;
Al cui e sacul plin de lumea deraiată ?
« *Cherchez, cherchez la femme*!»
că ea e vinovată...

28 iulie 2009

Pe drum

E noapte, ai pornit la drum
e drumul lung, e drumul greu
ciotul umplut cu praf şi scrum
e animal, e om, e zeu.

Ce ai făcut, ce n-ai făcut
de eşti în ăst chip pedepsit ?
N-ai umblat razna, n-ai băut
din ape tulburi, de hulit.

De unul singur 'naintezi
Nu pe cărare, ci-n deşert
Ai ochii-nchişi, dar nu visezi
Şi sună fals lumea-n concert.

Îţi cauţi urmele în bobi
Nisipul curge spre copaie
Disimulând cete de robi,
Cadril de oase şi de măruntaie.

Tot ce ţi-a mai rămas curat
În sacul gol ce-l porţi acum
Nu-i nici virtute, nici păcat
E doar o umbră pe un drum.

...E tot ce-a mai rămas acum
După o viaţă de umblat.
Din corpul ce se face scrum
Îţi iese îngerul, curat.

9 iulie 2008

Nãscãtorul de perle

Fire de nisip hoinare
Din deşert deşert din mare
Prin ochiul inimii trecând
S-au fãcut perle plângând.

16 februarie 2010

12 litere*

Noi? Emoţii noi...
Mâna ta? Omăt.
Mâna mea? Nea.
Mâna mea toată e nimeni
Mâna mea în mâna ta e tot.
Inima mea în mâna ta? Nea.
Tata, mama ta?...
Taină ... Amin.
Noi?
Tot oameni, tot oi...
Mi-e teamă, mi-e toamnă ...
Mânia taie mieii-n mine
Anatemă!
Anii mei? Ani-miei
Inima mea? Oiţă-nea
Noi?
Oiţe moi
Intonăm imn în taină
Tatei, mamei,...
Amin.

* (particularitatea poeziei : nu conţine decât **12 litere** n, o, i, s, ş, e, t, ţ, m, n, a, ă)

21 aprilie 2001

Iubire platonică

Iubire platonicã

Scânteia, de vrea sã-nflorească,
şi-n corpul tău nu-şi află locul,
va lua în stăpânire universul
botezând marea cu focul.

16 februarie 2010

Azi acum 120 de ani

a murit Eminescu
şi de-atunci Raiul s-a aplecat
spre cele lumeşti
făcându-se frate cu codrii
de la Ipoteşti.

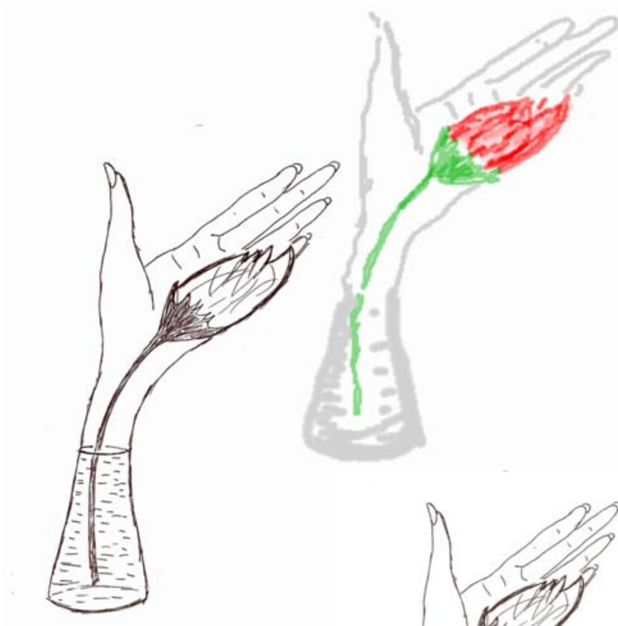
Nu. Astăzi nu îţi mai scriu ţie,
Omul meu de zi cu zi
Astăzi nu mai sunt a ta
Nici a mea nu mai sunt.
Nu te supăra pe adevăr
Chiar dacă îl ascundem,
Chiar dacă nu îl spunem
El există şi ne acuză.
Nu aş avea nici o scuză
Dacă astăzi aş tace;
De-o viaţă încoace
Mă obstinez a-mi zugrăvi
Chipul meu adevărat,
Cel de zi cu zi.
Am încercat în noroi
Şi apoi în oglinzi;
Am încercat şi-n ape
Am încercat şi-n noi...
Dar nu văd decât umbra
Sumbra mea soră uitată de soare
Ştearsă nălucă pe care lumea
Cu nepăsare o calcă în picioare.
Dar chiar şi ea, umbra
Azi nu mai e a mea, nici a ta;
E a lui, a Poetului.

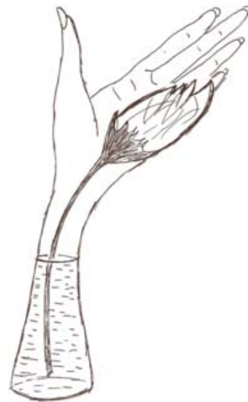
Eu şi umbra mea dinafară
Şi cea dinlăuntru
Stăm în genunchi pe-o lacrimă
În faţa lui Făt-Frumos-din-marmură
Încoronat cu florile de tei
Purtat pe aripi de un zmeu
Şi dus pe ape-n care curge Dumnezeu.

15 iunie 2009

Emanciparea umbrei

Iubire nedecisă
Floare ratată

Balada unui mugur mort

Azi a murit un mugur
Tăcut şi trist s-a stins
Şi nici că şi-a deschis vreodată
Gura de petale nesărutată.
Şi plânge valea toată
Căci orice mugur mort
E o floare ratată.

Grădina plânge în tăcere
Bob de lumină neprihănit
Mugur naiv ce a-ndrăznit
Să iasă-n lume şi să spere.

Vântul îi şoptea
Din gură-i jura
Şi îi promitea
Soarele iubirii
Moartea amăgirii
Şi albine multe
Gura să-i sărute.

Dar vântu-a uitat
Tot ce i-a jurat
Şi de neaua rea
Nici că îl păzea.
Peste trup fragil,
Plăpând, de copil,
ninsoarea cădea
şi mi-l îngheța.

Muguru-adormit
În noapte zidit
La soare striga
Şi îl implora
Neaua să i-o ia
De pe trupu-i mic
Şi viaţă să-i dea
Din soare s-o bea
Să-i lase un pic
Deschis geamul mic
Să-i intre iubire
Pic de fericire.

Rău vântul urla
Crivăţ rău venea
Neaua o usca
Şi o scutura
De pe trupu-i moale
Fără de petale
Fără de parfum
Cu norocu-i scrum.

Mugur mic cădea
Iarba îl primea
Pe braţe-l purta
Şi îl legăna :
« Mugur-mugurel,
n-aşteptaşi niţel
să creşti o lecuţă
te duseşi, drăguţă,
pe-a Plângerii Vale
putrezişi pe cale… »

Mugurul mijea
Ochişor de nea
Şi o lăcrămioară
A ţâşnit afară
Ca un sfânt inel
Şi l-a cununat
Cu Soare-Împărat.
Dară şi pe ea
De nea, lacrima,
Vântul o ducea
Moartea o lua
Şi din pic de rouă
De sub lună nouă
a-nceput să plouă.

Cu verdele crâng
Codrii veştezi plâng
O iubire-n mugur moartă
Crucificată în soartă.
… Căci orice mugur mort
E o floare ratată.

3 iunie 2009

De ce nu-mi mai spui

De ce nu-mi mai spui "noapte bună"?
A adormit şi tăcerea din lună
Şi motanii dorm, şi casa întreagă;
Năluca îmi muşcă din lumea-mi beteagă.

Dă-i pace sufletului meu din capcane
Suflă spre el dezlegări din arcane
Şi lasă-l s-adoarmă! Mi-am pus o cunună
De vise pe frunte şi note pe strună...
Ce vrei mai mult? Ce să-ţi dau? Nu-i a bună...
De ce nu-mi mai spui "noapte bună"? ...

16 martie 2009

Demon

Mi-ai pus pe piept în loc de cruce
O inocentă floare albastră
Şi-apoi m-ai îngropat de vie
În uitarea ce-şi spune poezie.
……………………………
Iubirea neconsumată
naşte monştri poetici.

14 iunie 2009

Eternii ghiocei

Nu te mira că ai plouat
Voiai să ningi...
Însă ninsoarea-n ploi se schimbă
De ninge, anul în iubire e bogat
Primăvara, mieii de omăt curat
Topindu-şi trupul, pe pajişte se plimbă.

Şi ploaia-i de la Dumnezeu
Dureri din cer rodesc pământul
Dar sufletul plouat, e greu
Doar gândul îl tot poartă vântul.

Şi totuşi... ape de Iordan
Ne-au pus pe cap aureolă
Să ningă flori şi fluturi în corolă!
Să ningă iar bogat,
acum şi peste an!

Primele ploi de primăvară
Sunt zăpezi ce au ţinut în palmă ghiocei
Se vor trece şi ei, ca anii mei...
Dar după-o vreme, se vor naşte iară.

7 martie 2009

Fir de mătase

De ce te-ai bosumflat ?
Ţi-am spus că am apus şi că nu-mi pasă?
Minciună! minciuna-mi intră-n casă
Şi seceră speranţe
Şi gândul a-ngheţat.

E primăvară ? Toamnă ? E zi ? E întuneric ?
M-a înghiţit neantul prin ochiul lui himeric
Ce s-a căscat în suflet pe-un nisip neumblat.

Ne-am cercetat cu gânduri
Ne-am iubit printre rânduri
Şi într-o zi nefastă…
O, Doamne, ce-am făcut ?
Aveam potiru-n mână şi ţăndări l-am făcut.

Viaţa mă refuză... mi-i trupul retezat
Abia ne-am cunoscut
Că s-a şi terminat…

Iar soarta îmi atârnă de-un fir-web de mătase...
Şi pânza cade ruptă-n cele trei cifre şase.

7 martie 2009

Iartă-ne Marie

Că te-om ruga cu ființa, cu mintea sau din gură
mută, strivită, strâmbă de păcat sau de ură,
Că te-om ruga cu fierul, că te-om ruga cu lemnul,
Nu-ntârzia, Marie să-ţi laşi în lume semnul!

Mai uită-te odată, 'nainte de urcare,
În ochiul ce se-nchide cu doru-nfipt în soare
Mângâie-ne cu ploaia, ne bate cu lumina
Coboară-ne-n genuchi, să-ţi îngrijim grădina.
Arată-ni-te iarăşi cu mila, cu iertarea
Şi fă-ne să-nțelegem ce sfântă-i împăcarea.

Dar unde mai întâi să-ţi pleci curata faţă,
Spre care colţ de lume, spre ce vale secată
Să-ndrepţi fântâna firii
Ce sursă-i de minuni şi-Izvor Tămăduirii?

Cum să te-mparţi, Fecioară, la-atâta suferinţă?
Omu-i departe... cade pierdut în nefiinţă
Se-afundă, se-nconvoaie, scrâşneşte, nu se roagă
Şi vocea-i răguşită se stinge-ntr-o viroagă.

Ia-l de mână, Marie, că-i tot copilul tău,
Tu ceartă-l şi-l mângâie pe om, dar dacă-i rău
Şi haina curată-ţi murdăreşte,
Şi roua ta cea sfântă sub cizmă ţi-o striveste,
Să nu-ţi risipeşti mila, nici să nu-i întinzi mâna
Orb şi cu buze arse să-şi caute stăpâna!

Dar pleacă-te, Marie, spre cei loviţi, că-s buni,
Şi rabdă în tăcere, şi mai cred în minuni
Şi-aprind o lumânare, mai dau un ban în cale,
Şi beau din izvorul sfinţit al lacrimilor tale.

Şi de-au greşit vreodată, poate fără să ştie,
Pe ei, pe noi ai tăi, tu, iartă-ne, Marie!

15 august 2006

Fecioara din piatra vie

Pardonne nous, Marie !

Si l'être ou l'esprit ou la bouche te priaient
muets, déformés par la haine, jalousie ou péché,
Quand le fer te priera, quand le bois te priera,
Ne tarde pas, Marie, à nous faire don de toi.

Regarde encore une fois, avant de t'élever,
l'oeil qui s'endort nostalgique dans l'amour, dans la paix,
Caresse-nous de pluie, bats-nous de lumière
Descends-nous à genoux pour soigner nos prières.
Montre-toi de nouveau avec ta charité et avec ton pardon
Fais-nous comprendre enfin, la sainte guérison.

Mais où incliner d'abord ton beau visage de neige?
Vers quel coin du monde, vers quelle sèche vallée
La fontaine de ton être qui répare et unit
se laissera-t-elle couler ?

Comment soigner, Madone, autant d'âmes souffrantes ?
L'homme s'éloigne et tombe, perdu dans le non-soi
S'enfonce, s'accroupit, il grince, ne prie pas
Et sa voix rauque s'éteint sans écho, quelque part.

Prends-lui la main, Marie, c'est toujours ton enfant
Attrape-le, caresse-le, sauf si il est méchant
et souille ta robe blanche, ta délicate rosée
en l'écrasant sous sa botte boueuse et envenimée.
Ne lui tends pas la main, ni montre ta tendresse
Qu'il crie les lèvres sèches en cherchant sa maîtresse!

Mais penche-toi, Marie, vers tous ces malheureux
qui endurent en silence et qui osent croire en Dieu
qui allument une bougie aux pieds de leur Christ
et qui apaisent leur soif en buvant tes larmes tristes.

Et si parfois sans savoir dans la faute ils sont tombés
Pardonne-leur, Marie, et donne-nous la paix!

Fecioara albastră din Chartres

În loc de cer, ziduri de caterdală
În loc de aer, lemn vechi de santal
În loc de soare, o frunte albastră
Străpunge un vitraliu, pe-un portal.

Şi ca un Paul Claudel pierdut în gânduri,
Mă reculeg sub Fecioara Albastră
Mă las tăcut, furat de „printre rânduri”...
Vitraliul se-ntrupează în femeia cea castă.

De-odată, femeia se-nconvoaie din umeri; opintind
se-apleacă şi ascunde sub voal, în poala ei,
Pe Isus, care ţine în stânga scut de-argint
În timp ce mâna dreaptă arată cifra trei.

Ce spune The Blue Virgin? De ce şi-a spart vitraliul
s-ajungă până-n gânduri, ca să îmi spună ce?
Îşi adună tăcută bucăţile albastre de cer,
Ce-au învelit-o în mister, cu-o lungă mantie.

Coboară lângă mine şi-i tot încovoiată.
Pe obrazul de sticlă se preling lacrime.
Îmi spune că-i rănită. Cu fruntea-ndurerată
Arată spre Isus... Dar Isus nu mai e...

Îl plânge, biata mamă şi cere ajutor.
Eu îi spun: „- Nu mai plânge, măicuţă, fiul tău a-nviat!”
„- Da, da...” – răspunde maica – „dar voi n-aţi observat...
Şi nu pe el îl plâng, ci pe voi, că-i păcat...”

12 august 2005

La Vierge Bleue

La Vierge Bleue de Chartres

Au lieu de ciel, des murs de cathédrale
En guise d'air, vieux bois de santal
A la place du soleil, un haut front bleu et pâle
perce le vitrail tissé sur un portail.

Comme autres fois Claudel, perdu dans ses pensées
Je me recueille sous La Vierge Bleue
Par les „entre les lignes" je me laisse emporté
Au coeur du vitrail, rêveur et silencieux.

Mais tout d'un coup le verre se casse et frissonne
La Belle de Verrière avec le saint enfant
Descendent des abîmes. Leurs âmes qui raisonnent
Arrivent jusqu'à moi, sur une brise de vent.

La femme se voûte les épaules; s'évertuant
se penche et cache sous un voile de soie
Jésus, qui tient à sa gauche un bouclier d'argent
Tendis que de sa droite il nous montre le Trois.

The Blue Virgin me parle d'une toute petite voix.
Les morceaux bleus de ciel s'enfoncent dans mes pensées
Avec tout leur mystère, avec tout leur émoi
Ils déchirent l'histoire des milliers d'années.

Elle vient près de moi, la mère endolorie.
Sur son visage pâle jaillissent des larmes de verre.
Me dit qu'elle est blessée. Son front effleure la terre
Se tourne vers Jésus... Mais Lui, il est parti.

Elle le pleure, pauvre sainte, nous demande de l’aider.
Je lui dis:„- Ne pleure pas,ma mère,Christ est ressuscité!”
”- Oui, oui...”- dit-t-elle –„ mais vous l’avez ignoré...
Et je ne pleure pas mon fils, mais vous, dont j’ai pitié...”

Isuse

Şi ai venit, Isuse, dar eu nu Te-am zărit
Nu Te-am băgat în seamă şi-atunci m-am rătăcit.
Dar Te-ai întrors, Isuse, într-o seară de mai,
Şi tot ce nu ştiam atunci, Tu ai ştiut să-mi dai.

Şi Te-am uitat, Isuse, credeam că pot să zbor
Cu piatra grea din aripi şi lutul din picior.
Dar într-o zi, Isuse, când anii s-au tot strâns,
Mi-am amintit de Tine şi am plâns.

Te-am aşteptat, Isuse-n zadar să-mi dai un semn.
Tu mă priveai cu ochii şi mila Ta de lemn...
Şi am trăit, Isuse, că-i datoria mea
Dar noaptea-n întuneric lumina-mi sângera.

Şi într-o zi, Isuse, când nici nu mai speram
Tu mi-ai trimis un înger, ce mi-a bătut la geam
Şi am deschis fereastra ochilor de copil
Ce-mi pătrundeau în suflet încet, tiptil...

Şi am ştiut Isuse, că Tu ai înviat
Am înviat împreună şi crucea ne-am lăsat.
Da, Te-ai întors Isuse-ntr-o vară, pe-nserat,
Şi viaţă din lumină cu dreapta Ta mi-ai dat.

14 august 2003

Jésus

Tu es venus, Jésus, mais je ne T'ai pas vu
J'ai ignoré Ton âme, mon âme, je l'ai perdue.
Mais Tu es revenu un beau soir étoilé, et
Tout ce que j'ignorais alors, Tu m'a donné.

Je T'oubliai, Jésus, j'me croyais important
Quelques sous dans ma poche et mon air nonchalant...
Mais un jour, quand les années sur moi trop lourd pesaient,
Je me souvins de Toi et j'ai pleuré.

En vain, mon bon Jésus, j'attendais un signe de Toi
Je cherchais Ton regard, Tes yeux étaient de bois...
Et j'ai vécu ma vie, car tel était mon devoir... mais,
pendant toutes mes nuits sombres ma lumière saignait.

Et un beau jour, Jésus, quand je n'espérais plus,
Tu as envoyé un ange, et dans ses yeux j'ai vu
Ton âme et Ton amour qui pénetrait doucement
mon âme cachée dans un coeur redevenu enfant.

Et alors j'ai su, Jésus, que Tu résuscitas
Quand Tu as pris ma main et nous quittâmes la croix
Tu es revenus, Jésus, un beau soir d'été
Et la vie de lumière, Ta droite me l'a donnée.

La poarta sufletului

Rândunica s-a cuibărit
la poarta sufletului tău
Ning peste flori de primăvară
ciufuliţi de vânt,
clopoţeii de lăcrămioară.
Zăpada şi florile
alungă frunzele moarte
din inimile noastre adormite.
Cine cutremură abisul
sufletelor noastre de-odată-nflorite?
E strigătul păsării?...
E trilul?... E visul?...

7 martie 2007

A la porte de son âme

L'hirondelle s'est blottie
à la porte de son âme
Il neige sur les fleurs de printemps
des clochettes de muguet
ébouriffées par le vent.
La neige et les fleurs
chassent les feuilles mortes
de nos cœurs endormis.
Est-ce le trille ou le cri
de l'oiseau qui secousse
les abîmes de nos âmes
soudainement fleuries ?

Monologul crucii

De ce se-nchină unii la aste două lemne ?
De ce m-or fi sfinţit ?
De ce-au bătut în cuie, pe trupu-mi,
Trup de Christ răstignit ?
Cu tot efortul Lui, şi-imensu-I sacrificiu,
Nu pot ei să priceapă că mi-e peste putinţă
Să îmi modific forma, sensul, la edificiu?
Că eu, oricât aş vrea,
Nu mă pot sfărâma
Şi nu pot libera
Eterna verticală din
Orizontalitatea sa?...

17 ianuarie 2001

Luciole

Luciole, larme de lune,
Qui es-tu ?
Ecoute les gouttes de pluie!
Elles disent que le destin terni
se joue sur leur peau argentée;
Elles viennent et s'en vont résignées
comme les larmes, ces gouttes chaudes
qui inondent nos âmes lourdes et nos cœurs,
coquilles fermées de solitude, aux perles
qui pleurent en nous, à l'intérieur.

Luciole, larme de lune,
Étoile en quête d'aventure, vagabondant
Dans l'univers qui pousse de l'herbe.
Je baisse les yeux pour regarder
Le ciel que tu mis à mes pieds;
Ciel qui tomba sous mes pas
Insouciant de ses diamants
Que j'écrase malgré moi, en marchant.

La grandiose céleste nuit
Se fit tout à coup si petite
Que tu la cachas sous un pli.
Et depuis lors, je rêve, je vis,
Je vis en plein soleil qui brille
Et qui s'éclate sur mes jours
Et sur mes nuits.

28 février 2008

Licurici

Licurici, lacrima lunii,
Cine eşti?
Ascultă ploaia cum se-aşterne
Ea spune că destine terne
Se joacă-ades pe pielea ei de perle
de sute de carate
Picături vin şi pleacă resemnate
Ca stropii calzi de lacrimi
Picuri de suflete chircite-n dor
Cochilii-nchise în singurătate, cu perle
Care plâng în noi, în interior.

Licurici, lacrima lunii,
Stea în căutarea aventurii
Vagabondând în universul rece
ce creşte din iarbă şi-n iarbă se trece.
Cobor ochii… privesc cu stupoare
Cerul ce mi l-ai pus la picioare
Care-mi căzu sub paşi negrijulii
Nepăsători de diamantele lui
Ninse din infinita noapte-a timpului
Pe care eu în mers le strivii.

Grandioasa noapte celestă, târziu,
Se făcu de-odat' atât de mică
Încât o ascunseşi sub un pliu.
Şi de atunci, visez, trăiesc,
Trăiesc în plin soare ceresc
Care se sparge peste zile,
Zile şi nopţi, nopţile mele
Cu soare ce se face stele.

15 aprilie 2007

Noii martiri

O mână murdară scutură crucea
Şi cad, unul după altul, credincioşii
Cu carnea zdrobită
noii martiri ridică ochi şi mâini spre cer;
Şi cerul rămâne mut şi surd.
Doar miezul pământului
i-aude, şi-i îmbie:
- Veniţi, veniţi la mine!

Răzbunătorii au câştigat pariul
împotriva celor fără de vină:
noii martiri, anonimii Domnului,
ultimele exemplare rare de
homo sperantia.

22 martie 2009

Lucide

martirilor din închisorile comuniste

Când gânduri, vicii, farisei vopsiţi
În rugăciuni-liane stângaci s-au încurcat
Domnul, ca să-şi salveze copiii rătăciţi,
Lăsă-n viaţă să curgă şi damnatul păcat.

Din lumea-amestecată, bună parte,
Cuminte şi smerită, s-a aşezat de-o parte
În genunchi şi-n curat sfinte rugăciuni
Chemând cu sufletele lor din cer minuni.

Privirea Lui cădea de sus, indiferent,
Pe piepturile goale, vii, din bătaia puştii;
Dar vocea Lui din cer cădea în alb torent
Când zise : omule, să crezi, dar de nimic să nu ştii!

În schimb vă dau o tristă dar sfântă calitate
Să vă deschidă poartă senină spre Grădină
Vouă vă dau eterna, aspra luciditate
Şi chiar de veţi orbi, vedea-vă-veţi lumină.

Dar, Doamne, fraţii noştri, cu ei ce ai să faci ?
Îi laşi să umble razna-n liane pe araci,
Să ne calce-n picioare Lumina şi Dreptatea?
Doamne, ne laşi mai singuri decât singurătatea…

Nu vă-ngrijiţi de toate câte nu sunteţi voi!
Unii vor merge-n jos, chemaţi de Tartaros
Trozni-va vreasc uscat în Hades… şi apoi
Doar prin ei eu pe voi pot să vă recunosc.

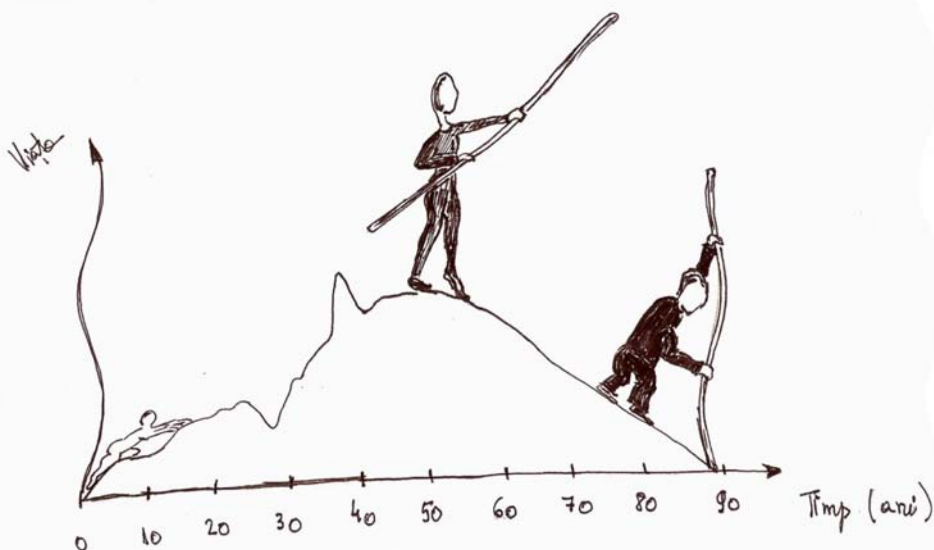
28 iunie 2009

Oameni? fraţi ?

Fiare, nu îndrăznesc să vă zic oameni
Oameni, nu îndrăznesc să vă zic fraţi
Deşi suntem cu toţii calzi în sânge
Şi ne-am născut din miezul cald
Al aceluiaşi soare
Care acum abia ne mai ajunge.
Cei ce ne-au prins în năvod
Ne urmăresc fiecare mişcare
Prin ochii noştri de fraţi-fiare
De fraţi haini
De câini turbaţi,
De câini Cain-i.

Năluci suite pe uluci
Şi-au pus iscoadele
Să ne amuşineze roadele.
Ei mizează pe solidaritate între răi,
Pe ignoranţa unora dintre noi.
Şi ne complacem în starea de vite
Câlcându-ne sfințenia-n copite.

Ei ne cunosc până şi gândul
Noi, nici măcar eul;
Ne înfometează ani de-a rândul
Şi apoi ne hrănesc
Pompând în burţi belşug
Pe care-apoi le sug
Prin liposucţiune
Recomandându-ne pe viitor,
Înțelepciune.

Viaţa, o funcţie de timp şi de neprevăzuturi

Ne îngenunchează sufletul în faţa fraţilor
Ce-au pactizat cu Fiara
Şi rânjesc: "Dacă nu îi mănânci, nu vei mânca!"
Şi Fiara dospită în noi, ca să-şi încapă,
Ne extirpă Hristosul
Şi îi dă brânci în groapă.

Ne vând nouă-înşine
pe propria noastră muncă
Ne naştem numere,
murim nişte numere
Viaţa se rezumă la o linie -
Linia ce desparte clipa naşterii
de ceasul morţii -
Pe-un fragil fir de păianjen
Ne facem numărul
Funambuli pe o aţă minusculă
Cât să încapă într-o pustulă.
Universul a făcut bube.
Din cer curge puroi
Peste noi
Noroi.

2 ianuarie 2009

Apocalipsa în Calabria

Pământuri obosite, ce nu mai rabdă lumea
Indolente, impudic, haotic se despică;
Scoarţa se încreţeşte-n cute adânci pe-o frunte,
Valea-n creştet de munte poalele îşi ridică.
Scrâşnindu-i osatura bătrânului genunche,
Muntele-n văi coboară şi-umilit îngenunche.

În dansul lor macabru, pământuri răzvrătite
Transformă munţii-n magme şi moartea-şi taie cale
Sorbind suflarea vieţilor mai până ieri tihnite
Iluzii, vii iubiri, proiecte, ape, pietre, toate se duc la vale.

Dislocând veşnicia din rocă şi mormânt
Materii vii şi moarte, curg unite-n frăţie;
Casele se scufundă-n neputincioasa glie
Vacarm şi întuneric îşi fac reciproc rând.

Apoi fi-va tăcere doi eoni, ori poate o vecie.

17 februarie 2010

Pădurea mărţisor

Mi-ai prins un mărţişor în pânza web
Tulburată, pădurea jilavă se ascunde
În aburi albi de plasmă, în coarnele de cerb
Culori verzui, lăptoase îşi fac un loc prin unde.

Mi-ai dat fără să ştii, o primăvară-n dar
Cu lumea ei ce-n taină se zbate să se nască
Din cântec, din petale şi frunze din ierbar
O lume nouă-şi țese coconul, pe sub mască.

Petale de brânduşe, ca mâini în rugăciune
Se-nalță albe, suple, spre cerul înnorat.
Sângele se-nfioară ca-n orele nebune
Când pentru prima oară din fagure-am gustat.

O lume-n primăveri şi-n primăveri iubiri
Mă cheamă de departe, din zone interzise
- Trezeşte-te, femeie, revino-ţi în simţiri
Şi nu lăsa ca viața să-ți curgă doar în vise.

Cu fiece secundă pădurea-n rai se schimbă
Şi abia mai încape în web în mărțişor
Tăcută, sparge muguri ce-ameţiţi se-nfior
De glasul ce vorbeşte în tainica lui limbă.

Copii cu păr cărunt, ne bucurăm la fel
De prima zi de martie, de micul dar primit
E mult suflet acolo… că-i sincer, că-i rebel...
Îţi mulţumesc, copile, cu păru-ncărunţit.

1 martie 2009

Balada unui singur-cuc

Privesc din pat
Prin geam închis, afară
Pădurea se jeleşte pe muteşte
Vântul scutură bănuţii
Înşiraţi pe dunga frunţii
Verdelui mesteacăn
Din vrej de viţă de vie
Cucu-şi face leagăn
Şi strigă din poezie :

Cucu-cucu, singur sunt
Nici o mierlă, nici un gând
Nu vin să m-alinte.
Am trudit de m-am spetit
Şi tot anul am stătut
Uite-aşa, cuminte.

Cucu-cuculeasa mea,
Sunt îndrăgostit lulea
De-o puicuţă din grădină
Cu pene galben-sulfină
Ce s-a aşezat pe-o cracă
Drept în inima-mi săracă
Şi de-acolo mă-mboldeşte
s-o iubesc şi unelteşte
cu luna şi soarele
să-i ador odoarele
cu luna şi stelele
să-i număr mărgelele.

Da' de mine n-are milă,
puica cu pene-sulfină ;
M-a făcut să îmi las casa
Puii, cuibul şi mireasa
M-a făcut să îmi iau câmpii
Şi să-i întorc cu rărunchii.
Dar decum a venit seara
Uite, moare primăvara…
Şi cu ea s-a dus lumina,
Puica, penele, sulfina.
Şi-am rămas precum am fost
Un cuc singur, trist şi prost…

Cucu-cucu, cucu-cucu
Nu mi-o iert că-mi picà mucu'
Pe-o boarfă de sulfiniţă
Care îmbrac-o canariţă
Ce se-ntreabă din surtucu-i:
« Cine-i prost, hai ? Cucu-i ? Cucu-i?"

Nu mi-o iert că într-o seară
De sfârşit de primăvară
Puica săracă cu duhu'
M-a făcut să-mi meargă buhu'
De păsăroi nestatornic,
Nesătul de-amor şi dornic…

Păi, decât cu-aşa drăguţă
Mii de feţe într-o fâţă,
Mai bine mă urc în pom
Acolo unde sunt domn
Dar şi trist ca eunucu'…
Vai de mine ! Cucu-cucu…

30 mai 2009

Adam şi Eva

Adam?... Bolnav de plictiseală
Suflet în suflet nu-i mai ajungea
Grădina Eden nu-i mai era bună
Decât la ciripit cântece-n lună.

Plimbându-se, în colţ de Rai găsi
pielea de şarpe coşcovită ; o-argăsi
Şi dracul ce-l pândea din uşă
Găsi că pielea îi venea mănuşă.

Şarpele nou, în haine de bolnav;
târându-şi corpu-n sufletu-i puhav
ajunse până-n Poarta luminoasă.
Sufletul Evei, larg deschis, era acasă,
dereticat, suflet curat şi pur, neprihănit…
Şarpele fariseu s-a pripăşit
în căuşul lui cald şi parfumat
şi a muşcat.

Eva?... Miloasă l-a primit şi l-a hrănit
o lună, două, trei… apoi,
tiptil, şarpele ghiftuit a fugit
târându-se în ritm vioi prin noroi.

Lăsând în rana mare şi rotundă
un măr lucios călare pe o undă
muiată-n sirop dulce de păcat,
şarpele sâsâi decontractat :

- Femeie proasstă, te-am prosstit!
De ce-ai deschis zăvorul ruginit ?

Vai, Evă, m-ai dezamăgit !
Ca să te pedepsesc îţi spun :
Iubirea-ţi să se facă fum stătut
să te îneci în cascade de ură
şi-n locul sfântului sărut
să pui drăceasca muşcătură.

Eva cu suflet otrăvit, muşcat
de şarpele viclean ce-i cerşise alean
Din mărul biblic a gustat
Sculptând în genele umanităţii viitoare
rănile sufleteşti menite a plăti
vama greşelilor cereşti,
ca o răscumpărare.

Uitând de şarpele viclean şi rătăcind,
Blestema printre stele Eva
Scuipând cuvinte reci din gură :
Veninul e venin şi ura naşte ură
Iar muşcătura naşte muşcătură.

De n-ar fi fost Adam bolnav în şarpe
De n-ar fi fost miloasă Eva
Să îl primească şi să-i oblojească
falsa rană în păcătoasa noapte
De şarpele n-ar fi prădat
şi sfârtecat duhul curat
al pe-atunci încă sfintei Eve
de mărul dăruit nu ar fi fost lovit
de o potrivă de putregai şi seve
femeia-ar fi născut îngeri şi zei
şi lumea nu s-ar fi golit de Dumnezei
iar Paradisul ne-ar fi fost deschis…
Dar, Doamne, Doamne, ce plictis !

Şi Eva, fără să dispere,
Porni cu râvnă spre cădere.
Revanşa neagră smulsă din servitutea-i albă
Lacrimile i le-a strâns, punându-i-le-n salbă.

Fără să facă val în undă
A părăsit iubirea muribundă
de Dumnezeu
L-a luat de mână pe Adam
i-a smuls pielea de şarpe lăsându-i trupul gol,
să-l aibe-n ea în fiecare seară
când acel dor de El începea să o doară...

Cu buze moi, umflate de păcat
cu-acel sărut corupt l-a botezat
şi au plecat hai-hui prin Univers…
Şi l-au spurcat.

28 iunie 2009

Ce rãmâne

Tot ce rămâne la sfârşit
Din marea-omului aventură
E-o umbră de surâs pe gură
Şi-un gând pe drum, îmbobocit.

4 ianuarie 2009

Bocet de gutuie

Gutuia plânge şi se roagă :
- Omule, vin de mă dezleagă
de blestem. Vezi tu ? mă tem
că am să mor în mine
de-atâta cald şi-atât de bine…
ca flacăra de vie îngropată
în propria ei ceară lichefiată.

Ţi-e frică să mănânci lumină ?
Te temi de fructul din grădină ?

Ziua ce trece mă-ngălbeneşte
Pielea pufoasă mi-o scofâlceşte
Mărinimia ta mă otrăveşte
şi sufletul mi-l amărăşte.

Şi plâng cu lacrimi veştejite
De dor de-afară
De dor de vânt
De dor de seară
De dor de o gură uscată
Şi lacomă de mine, beată...
Să nu miros a mănăstire
Vreau să mă mistui în neştire
Iubirea de mi-o storci din carnea-mi tare
Ai să mănânci căldură galbenă din soare.

De ce te temi ?
Ţi-s dinţii mai moi decât poama ?
Ţi-e frică să nu-ţi superi mama
care m-a pus în geam la tine ?

Vezi, omule? Ce laşi să treacă
Nu mai vine.

25 mai 2009

Cãtuşele gândului

Cuvântul îmi ucide gândul
Se umple el cu sine însuşi
Se-aşează-n vers
Se-aşează printre rânduri...
Romeo şi Julieta, cu păr nins,
Spun că iubirea nu s-a stins;
Şi nici un gând nu îşi mai are rând
În preajma lor; au trecut şi prin moarte
Dar sunt aici, în noi, ea e departe.

Cuvântul, de-am fi fost aproape,
L-aş fi pecetluit în gând
Şi gândul în cătuşe;
Aş fi lăsat sărutul de brânduşe
Pe fruntea ta, râzând şi lăcrimând.

Iubirea-şi strânge cercul
Nici un cuvânt
Şi nici un gând
Nu mai încap în ea
Şi uite, vine unda
Şi ne ia…
Unda ce naşte sintonia
Sânge din sângele iubirii,
Poezia.

24 martie 2009

C'est quoi l'amour ?

Les mots « je t'aime » ce sont des mots
Que je ne prononce pourtant pas
Des mots cachés qui attendent là
Un seul homme: la moitié de moi.

Il les écoutera comme une prière
Comme un pardon ou comme un cri
Un cri de désespoir, de joie, de vie
Dire « je t'aime » à haute voix
N'a pas de sens. Je sais pourquoi…

C'est quoi l'amour ?
C'est ce besoin de te sentir,
C'est l'obstination de te voir
Une ombre fuyant un miroir
Où mes genoux embrassent la terre
Semer des larmes dans une prière
C'est ton regard que j'absorbe
Assoiffée, avide et vide.

C'est la brise que tu laisses en moi
comme une empreinte de bonheur
Dans l'espace où tu bouges ton corps

L'amour m'échappe, l'amour me fuit
C'est à toi de me le rendre un jour
Ce mystérieux jeu, par son fruit…
Me rendre quoi ?... C'est quoi l'amour ?

C'est la faim que j'entends frémir
C'est moi, chasseur qui cherche sa proie

Mon visage blanchi de désir
C'est chaque seconde remplie de toi
C'est l'onde vagabonde de mon cœur
Qui te peint en couleurs bonheur

C'est quoi l'amour ?
Cette peur de ne pas être à la hauteur
Une calme démarche de s'effacer
Devant l'autre qu'on veut hausser
C'est quoi cette voix qui crie en moi
« C'est quoi l'amour ? » L'amour c'est toi…

C'est ma peau qui frémit au lieu
Où tes yeux pleins de feu me touchent
C'est mon corps qui brûle solitaire
Dans un coin d'univers bizarre
Plein de doutes et pourtant plein d'espoir
C'est quand tu m'arraches à mes larmes
A mes peurs mauves, à mes soucis
Quand tu balayes par un regard
Angoisses, cauchemars, mélancolies,
D'autres choses que je n'ose pas dire…

Dans ton amour, oui, je respire.

Dans ton amour je me découvre
Je ne rêve pas, je ne rêve plus
Je vis protégée sous ton ombre
Si loin de mes agonies
Grises et sombres.

Les orbites d'or qui tissent nos nids
Rétrécissent de plus en plus vite
Afin de tomber l'une dans l'autre
Et tous les deux, dans l'infini
Pour vivre enfin notre mythe.

Ne me chasse pas !
Laisse moi regarder tes yeux
Tellement sages, tellement tristes, tellement bleus
Toi, l’inconnu de ma vie,
Laisse moi t’aimer sans repli,
Sans craintes, sans limites, sans barrières
Laisse moi, enfin, être entière !

18 juin 2007

Ce sunt ce nu sunt

Nu sunt profet şi nu sunt semn
Nu sunt nici cui înfipt în lemn
Nu sunt trepăduş sau paiaţă
Şi n-am "*intoleranţi ochi de gheaţă*"
Nu sunt doctrina, nu sunt dogma
Şi viaţa n-o trăiesc cu norma
N-ascult de şerpoaice ispite
Nu-s soarta frunzei rătăcite.

Atunci ce sunt?

Sunt ochi în pleoapă ce-i deschis
Spre sori din cer, spre sori din vis,
Sunt servitor dar sunt şi domn
Sunt ochi de noapte fără somn
Taină de-argint din ne-ntrupat
Sunt umbra-n care am umblat
Sunt delăsare şi voinţă
Sunt viul ce l-am smuls din Fiinţă,
Sunt lupta vie cu minciuna
Cu ura lacomă, cu luna,
Sunt ce-a rămas din rău ucis
Sunt cartea vieţii ce am scris
Sunt floare smulsă din scaieţi
Fantasmă-n condei de poeţi
Sunt tot ce am avut de spus
Sunt doar ce mi-a şoptit Iisus.

Sunt cel ce-a ieşit din careu
Sunt lacrimă de Dumnezeu
Sunt picur mic de om zglobiu
Sunt tot ce-a trebuit să fiu:
Un om.

23 martie 2006

Contratimp

Când tu-mi cereai iubire
Eu m-ascundeam sub scutul prieteniei
Dar scutul s-a topit când mi-ai şoptit
"Te iubesc"; şi m-am trezit.

Când ţi-am cerut iubire dincolo de cuvinte
Tu, dinte pentru dinte,
Mi-ai aruncat o piatră…
Îi ziceai prietenie
Dar nici ea nu era curată…
Materie prefabricată
Ca să lovească unde te-a durut ;
M-ai aşezat în vasul spart de lut
Unde-am trăit în somn, paradoxală,
Iubire printre rânduri, ilegală…

Dar tu… în răni cuţite răsuceai
Erai pe fugă şi fugeai
Fugeai de mine şi de tine
Speriat că n-o să-ţi sfârşeşti treaba
Scuipai în urma ta iubire,
Copil îmbătrânit degeaba
Copil netot, necopt la fire…

Te-ai supărat pe-un vis de-al meu
Din care lipsea Dumnezeu ?
Dar ce-i iubirea decât Eul
În care gingaş, gângureşte Zeul ?

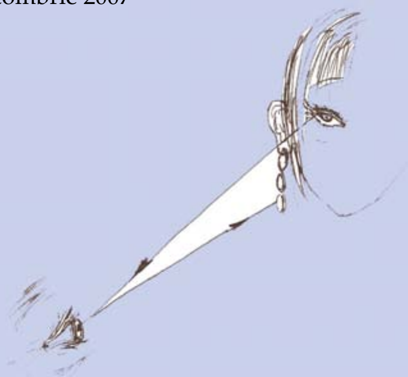
25 iunie 2009

Cercelul

Îţi agăţi privirea
De cercelul meu
Eu mă agăţ de privirea ta
prin acelaşi cercel
şi privirile noastre nu se întâlnesc

cu toate acestea,
privirile noastre ne străpung
până în străfunduri.

16 octombrie 2007

Triunghi magic

La boucle d'oreille

Tu accroches ton regard
À ma boucle d'oreille
Je m'accroche à ton regard
Par la même boucle d'oreille
Et nos yeux ne se croisent pas

Pourtant, nos regards nous percent
Jusqu'au plus profond de nous.

16 octombrie 2007

Buzunarul rupt

Îmi port în buzunar întreaga viaţă
E ghemuită-n ceasul vechi cu lanţ
O moştenire de familie, din Bizanţ,
De la un unchi, fost funambul pe-o aţă.

Am mai trecut o dată pe acolo
La amiază eram sigur pe mine
Om bine aşezat în soartă şi în sine
Îmi făceam numărul de trapezist în solo.

Îmi pipăi ceasul – este ora nouă
Ce vârstă am? Cât mai am de parcurs
Din limitatul vieţii harnic fus ?
Cadranul ceasului s-a spart în două.

Merg fluierând pe străzi, parcurg oraşe
Şi vechiu-atlas al lumii, de spendori,
Mă ia de mână şi îmi toarnă-n pori
Miresme de castele răstignite-n guaşe.

Prin mica gaură din buzunar
Se scurge-ncet nisipul viu din oase
Înc-o bătaie-două şi-n carcase
Va şuiera ca vântul suflarea, tot mai rar.

Alerg nebun pe străzi şi-un zid înalt
Ce indolent vrea să-mi reţină pasul
Îl trec prin mine; iarăşi privesc ceasul
Minutarul trişor a şi făcut un salt.

Am dispărut din lume de un secol
Deşi n-am încă douăzeci de ani
N-am dat pe viaţă decât doi-trei bani
Şi-am dat cu tifla vechiului oracol.

Mi se părea că am o veşnicie
Din care să mă-nfrupt din pomul vieţii
Cine credea că-n zorii dimineţii
Rãpit voi fi din tâmpla-mi argintie?

Am vrut zadarnic să îi dau ocol
Acelui nor plăpând pe care l-am albit
Speram să fiu cu-o oră două păsuit...
Dar pipăi buzunarul... Şi e gol.

15. ianuarie. 2009

Buletinul florilor

Să-ţi spun ce-au mai făcut ghioceii
De când s-au topit mieii…

Pe zi ce trece se tot trec
nu mai visează la ninsoare
şi cată-n jos, înspre pământ;
căzuţi toţi într-un singur gând
se pleacă, cerându-şi iertare.

Brânduşele ghiduşe
S-au adunat în buchețele
Cu basmele lipite-n ele
Şi-aruncă-n aer, jucăuşe,
Petale-nalte pân' la stele.

Şi floarea rară ce-a-nflorit
Deunăzi, după cinci ani
Ascunsă-n foi de ochi profani
Pândeşte chipul meu smerit
Căci mie mi s-a dăruit.

Am privit-o din nou în asta-seară
Moartea îi dă târcoale-n petalele de ceară.

13 martie 2009

Crinii albi

Floarea albastră pe care ai ucis-o
Punând-o-n giulgiu, pânză de tablou
A fugit din glastră, să scape de moarte;
A fugit departe-ncercuind domol
Gheaţa Alpilor tâşniţi din Tirol.
Acolo-a-ncercat să mai fie vie
Şi s-a înălţat cu mult peste gând,
- gândul necurat -
Floarea a urcat până-n poezie.

Acolo mai trăi o zi,
Apoi muri.

Alte flori roz, albe şi vii
Flori născătoare de orgii
Ţi-au năvălit în suflet;
Alte poezii…

Fericit, ameţit de parfumul divin
Te-ai îmbătat cu florile de crin
Şi te-ai mirat când poezia ţi-a sângerat
Pe piept stropi negri de păcat.

Crini…crini, gingaşi crini…
Flori rebele şi trufaşe
Parfum greţos, tăios, de spini
Ce alăptează diavolii în faşe.
Crini… sâmburi moi de moarte-n salbe
Voi, care-aduceţi morţi impure,
În nopţi atât de albe…

25 iunie 2009

Crucea sfărâmată

Eu mă ridic spre cer cu-n sfert de cruce
Rămân înfipt în lut, cu restul ei
Jumatea mea de om, cu anii ei,
Ce-nvins se odihneşte-n lung somn, pe-orizontală,
Cu-n cui e-nfiptă-n acel zeu din mine,
Ce viu, înalţă-n cer, o verticală.
Şi oricât de curată şi pură mi-e voinţa
În această zi-viaţă,
Care-n noapte se frânge,
Eu las în urmă cuiul
Şi picături de sânge...

14 decembrie 2001

Dacã ai veni

O, dac-ai veni, dac-ai veni...
aş avea motiv să şterg praful
în fiecare zi
dac-ai veni
mi-aş pune pe gură
râs de copii
te-aş invita la masă
şi inima de gheaţă
din străfund s-ar topi.

dac-ai veni...
cu poarta larg deschisă te-aş primi
şi ai intra în gând adânc în mine
cea care nu mai sunt...

dac-ai veni
cu ochii închişi te-aş primi
să nu văd cum te-ai pedepsit
cum te-ai rănit,
în fiecare zi.
dar omule, târziu de vei veni
să nu mai vii!

26 martie 2009

Dialog între enigme

Enigma 1 întreabă :
- Ce unelteşti tu, dragă ?
Enigma 2 răspunde :
- Ghiceşte ce şi unde…

Sfărâmă carapacea
Şi striveşte-l pe Dracea!
Pe urmă schimbi pelinul
Cu vinul din Divinul
Şi ca să vindeci boala
Dă de pământ cu oala!

Suflet alb va renaşte
Şi-atunci vei recunoaşte
Că-n vechi coş coşcovit
O lacrimă-a-nflorit.

Şi-n două cuvinte goale,
De ranchiuna-ţi dă târcoale,
Pune flori în sparte oale!

22 decembrie 2007

Dialogue d'énigmes

L'énigme 1 demande
- Que fabriques-tu, ma grande ?
L'énigme 2 répond
- Devine ce que je ponds.

Écrase la coquille
Et tue la diablerie
Ensuite, tourne l'engin
Toujours en sens divin

Le cœur blanc renaîtra
Et alors tu comprendras
Que dans le vieux panier
A fleuri un muguet

Et en deux mots, ma sœur,
Quand on a des rancoeurs,
Il faut chercher la fleur.

28 févier 2008

Iubire conjugatã

Eu exist pentru că tu exişti
Tu exişti dacă eu exist
El există dacă o împărţim
Noi existăm dacă ne iubim
Voi existaţi ca să vă miraţi
Ei există ca să fim blamaţi .

4 aprilie 2007

Amour conjugué

J'existe parce que tu existes
Tu existes si j'existe
Il existe si nous le partageons
Nous existons si nous nous aimons
Vous existez pour vous étonner
Ils existent pour nous blâmer.

Nu ştii de ce...

Ştii de ce a murit iubirea
din “Floare albastră” ?
Tu nu erai Eminescu
şi nici eu Veronica,
cumintea din fereastră.
Am fost condamnaţi
să trăim fiecare viaţa noastră
pe margini de vis
în cercul închis
al unui ciob desprins
din trupul vitraliului,
fiecare, separat, în cochilia lui.

Dar marea a spălat plaja
de tot ce nu rodise
de tot ce nu mai avea sens
şi rău dospise;
A înghiţit îngerii muribunzi
şi aripile putrezite din noi
lăsând pescăruşii flămânzi
pe munţii de gunoi.
Ai încercat să cârpeşti golul
punând în loc prietenie;
Pe unde însă trece iubirea-n agonie,
pe lutul ei ars de pârjol,
în Graalul gol,
nici o aripă, nici un sunet
nu mai dau ocol, nici un joc;
nici o briză, nici o sământă
a rodi nu mai poate.

Pământul copt în foc,
şi sterp, impermeabil,
nici un strop din ape,
nici o urmă de surâs amabil
nu îl mai pot încape;
şi nici o cuminecătură…
nici măcar o picătură de ură,
nimic
doar un vid rău, răul meu,
ce mă goleşte-ncet de Dumnezeu.

15 iunie 2009

O pasăre a murit

Aş fi îngenuncheat la uşa ta
Din suflet ar fi dat năvală crinii
Cu albul lor parfum tăcut de nea,
Desprins din taina nopţii şi-a grădinii.

Şi te-ar fi nins zăpezi imaginare
Cu aripi moi, pe corpul tău fierbinte
Albite umbre-n şiruri visătoare
Ce fac să uiţi şi să-ţi aduci aminte.

Dar uite, pasărea murit-a-n zbor
A căzut glonţ, mai grea decât pământul
Străpuns-a carnea neagră a năucului dor
Pulverizând iubirea ce-a-mprăştiat-o vântul.

Şi gândul iar e singur şi schiop şi zăbăuc
Umblă ce colo colo şi nimeni nu-i vorbeşte;
A-mbrăcat, resemnat, haina de eunuc
Cu chipul în pământ, privirea şi-o fereşte.

Şi totuşi... Uite că cineva-l zăreşte
Vine cu haina-i lungă şi neagră, fluturând
Cu pas uşor şi sigur, care nu se grăbeşte...
O pasăre-a murit când m-ai lovit în gând.

28 iulie 2008

Paradisul verde

Suferința - meşter olar nepriceput
sculptează sufletul, mi-l sapă
scobind adânc, tot mai adânc
atât de-adânc încât devine
neâncăpător în profunzime.
ce n-aş fi dat
să am un suflet plat
ca o câmpie verde...

sufletul meu, lut mut, fu chinuit
şi a trăit...
şi a trăit aşa,
sculptându-şi din durere platoşa;
nu-i nici rotund nici plin
a luat formă de pâlnie
şi gustul de pelin;
e larg la boruri, îngust în profunzime
atât de mult s-a adâncit sufletu-n mine
încât s-a subțiat la capăt
şi s-a spart;
prin micul orificiu
sufletul despuiat de viciu
se scurge în cealaltă lume

largă, plată câmpie ce o seamănă visul
cu bob de aur verde sporeşte Paradisul.

16 martie 2009

Le Paradis vert

La souffrance – maladroit maître potier
sculpte mon âme, la creuse
en la gravant profondément,
de plus en plus profond
tellement creuse, mon âme
tellement ample sa profondeur
qu'elle ne peut plus se contenir
oh, si seulement j'avais eu
une âme plate comme une verte prairie !

mon âme, argile silencieuse, fut torturée
et elle vécut ainsi... ni ronde ni pleine
elle prit la forme de l'entonnoir,
le goût amer d'absinthe, l'haleine
du vent moribond, soleil noir
aux bords larges, étroite en profondeur
en moi, elle s'est tellement approfondie
qu'au bout elle se déchire et s'amincit
pour finalement se casser
à travers l'invisible orifice
mon âme dépouillée de vice
s'écoule vers l'au de là

le rêve me sème dans cette plate pairie…
d'un grain d'or vert s'accroît le Paradis.

Valuri

Valuri, valuri,
valuri de sânge
pe valuri de piatră
pe mări de suspine
valuri în mine

valuri de doruri
tăcute, ascunse
regrete mocnite
ce-n lacrimi ajunse
îşi domolesc focul

val ce se stinge
val vinovat
de-a se fi-nălţat
până-n taina firii
în vatra iubirii
de piatră.

24 iulie 2007

Vocea îngerului

N-ai dreptul tu să-i judeci,
de-au căzut în păcat.
Nu uita că din zi,
trecând în noaptea grea,
Tu, vei fi judecat.
Îngroapă-ţi ochiul cinic al minţii
Ce se vrea a toate ştiutorul...
Şi-nţelepciunea sa.

Zidit în cerc

Am sperat să fiu
Am crezut că sunt
Am aflat că nu am fost.
Am sperat
Am crezut
Am aflat
Am oftat... şi-am sperat.

Tatălui meu

Părinte bun, ascultă-mă o clipă,
Şi nu te du cu îngerul de pază
Ce vine să te ia, plângând pe-o rază,
Din lumea noastră plină de ispită.

Aş vrea să-ţi spun… dar ce îţi mai pot spune,
Când graiul dintre noi e-o rugăciune?
Când gândul bun, ce ar veni spre tine,
Se rătăceşte-n lumi îndepărtate
Necunoscute nouă… Ţie poate…
Aş vrea să simţi, tot ce nu îţi pot spune
Cu sufletul, ce-mi plânge-n rugăciune.

Şi dac-ar fi să ne-ntâlnim pe-o undă
Ce poate să ne-apropie-o secundă,
Te-aş mai îmbrăţişa cu drag o dată
Şi ţi-aş şopti ce n-am spus niciodată:
Te iubesc, tată.

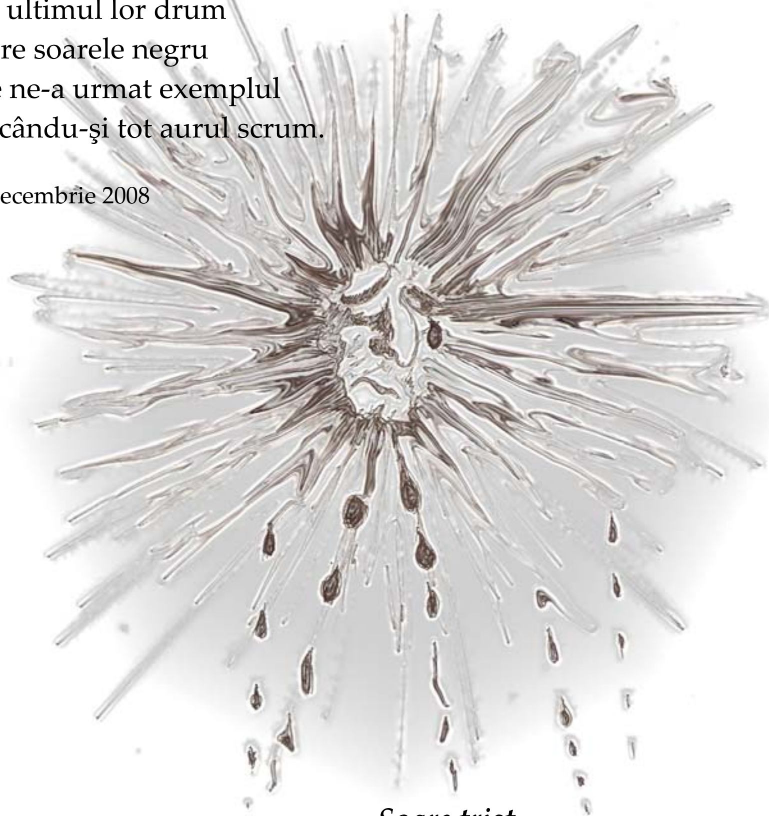
18 ianuarie 2002

Taci

O, taci taci!
Ascunde-ţi gândul
Sub mantii de gheaţă.
Ei sunt la pândă
Şi-abil ne pescuiesc
Cu cârligul din undă.

Uite aici, în palmă,
Cenuşa ta, cenuşa mea;
Zbura-vor mână-n mână
Pe ultimul lor drum
Spre soarele negru
Ce ne-a urmat exemplul
Făcându-şi tot aurul scrum.

4 decembrie 2008

Soare trist

Ulcica

Olaru-o zămisleşte din apă şi pământ
Stă aplecat pe roată şi fără un cuvânt
Pântecu-i rotunjeşte.
Şi roata, fericită-i toarce gând…
Iar gândul, filozoful, îi şopteşte :

Ulcica ne adapă când ni-i sete
Ulcica ne dă vin, ca să ne-mbete
Ne-mpodobeşte mândră policioara
Cu taine de argint o umple seara.

Când osteneşte de atâta muncă
Ulcica doarme-nfiptă-ntr-o ulucă.
Destinul însă, neagră pică-i poartă:
Ulcica va sfârşi ca oală spartă.

Citind rotund, în gândul lui,
Harnica roată optimistă
Murmură-ncet olarului,
Făcând încă un tur de pistă :

Că nu-i bai de s-o sparge oala
Că bucuriile-or da năvala
Căci stă demult scris în ghioc
Că cioburile-aduc noroc.

24 mai 2009

Pomul vieţii

Pomul plângea aseară :
- Nu voi mai învia-ntr-o nouă primăvară.
Din înflorirea stearpă a mutilatei Eve,
Din trupul obosit, golit încet de seve,
Doar lemnul va învinge.
Amară-nşelăciune...
Paradoxal triumf al bietului tăciune
Ce-n flăcări se va stinge...
Jalnică imanenţă a lemnului de foc:
Un pumn de minerale,
Cenuşă de noroc.

22 martie 2001

Prea cuminţi

Nu mai am timp să le citesc...
Îmi plouă-n casă, tencuiesc
Stive de cărţi, cete de prieteni
Ce adormiţi vorbesc în somn
Vorbesc cu mine despre OM.

Le pun la cap o lumânare
Câte una de fiecare
Că s-a umplut casa de ziuă,
Ziua de-apoi ce o purtăm
Cuminţi, fără s-o ştim, în noi.

Deschid o carte, la-ntâmplare
Şi gându-mi fuge iar la soartă;
Toamna din ani îmi bate-n poartă
Şi ştrege umbra-zdreanţă a iubirii fugare.

Cu cât se face-n noi noaptea mai deasă
Cu-atât ni se apropie ziua cea rea;
Las plină de fructe livada neculeasă
Ani-lumină de rânduri pe rafturi dospească
Ospăţ la nunta unei vieţi cu moartea sa.

Uitată prin sertare, viaţa netrăită
Va-mbrăca în nopţi reci strigoi cu flori în dinţi
Plasmă fierbând de doruri, setea neostoită
Ce n-a ştiut să ceară să nu fim prea cuminţi.

13 ianuarie 2009

Cel ce ne urcã-n cer

Avem un singur Domn şi doi demoni,
Cădem din cer în cele două abisuri
Unul aici, cu răul dintre noi,
Altu-n eter, ce ne aruncă-n visuri.

Pământu-albastru ţine-n sine
Toată substanţa sferei siderale
Şi gândul rău şi gândul cel de bine;
Iubim perfect, fricos, iubim tăcut
Iubim cu patima urii universale.

Balanţa cea cu două feţe
Ne smuceşte abil, când sus când jos
Găteşti un hoit ce umblă-n două beţe ;
Dar sufletul, el, ţi-e frumos ?

Faci slalom printre provocări
Duşmanii te devoră ca păduchii
Îţi pândesc treapta penibilei urcări
Ca să ţi-o curme-şi opintesc rărunchii;
Hades-ul te înghite când se moaie genunchii.

E greu să nu orbeşti privind la soare
Când vrei să curmi tenebrele din tine
Să tălmăceşti un chip oglinzilor din mare
Să nu te scuipi pe tine în oglindă...
Ce chin până sculptezi lucrul în sine!
Dar ce triumf să-i ierţi pe cei ce nu-ţi vor bine!

Avem miliarde de gânduri ofrandă pentru ger
Dar doar un singur suflet ca sã ne urce-n cer.

21 februarie 2009

Apele Iordanului

Îţi spălai mâinile în sfântul râu Iordan
Şi prin acest gest simplu ai ucis o enigmă;
Ai înţeles tu oare, strania paradigmă
Ce îmi desena lumea născută-acum un an ?

De săpun nu-i nevoie, apa rezolvă tot
Din suflet spală pete de plictiseli amare,
Reaurind dorinţe care-şi fac vocea mare
În liniştea tihnită a blândului omăt.

Gândeşti şi deci exişti în lumea mea de-oţel
Pe care-o vedeam goală, cu ochi ce au murit
Unde abia trăiesc, unde trăiesc greşit
Ascunzându-mi angoase sub grimase pastel.

Game-n stil dorian, din nelinişti trezite
Note triste, timide, antice culori moarte
Picuri de sânge alb se scurg, tăindu-şi parte,
Peste roata prea veche a morii-nţepenite.

Toată lumea mea nouă şi veche, de un an,
Cu apele ei mute ce spală trupul tău,
De unde vine ea, din Bine sau din Rău ?
E ea lumea reală, ori capriciu de-un ban ?

22 iunie 2009

Les eaux de Saint Jean

Tu lavais tes mains dans les eaux de Saint Jean
Et par ce geste simple se dévoila l'énigme
As-tu donc compris l'étrange paradigme
Qui dessine mon monde né voici un an ?

Pas besoin de savon, l'eau se charge de tout
Nettoie l'âme tachetée d'ennuis solitaires
Redorant les désirs qui cessent de se taire
Devant le mystère de cet hiver doux.

Tu penses et tu existes dans ce monde cruel
Que je voyais vide avec mes yeux morts,
Où je vis à peine et où je vis à tort,
Cachant mes angoisses sous grimaces pastel.

Dorien-musique, gamme en dorien
Notes tristes, timides, aux nuances antiques
Gouttes de sang blanc dégoulinent sceptiques
Sur la roue trop vieille du figé moulin.

Tout ce monde nouveau, vieux depuis un an,
Dont les eaux muettes lavent toujours tes mains,
D'où vient-il, du Bien ou bien du Malin ?
Est-il bien réel ou caprice errant ?

Odisee ratată

Lui Ulyse i se urâse
Să piardă vremea pe acasă
Se plictisise de comfort
I se luase şi de mireasă,
Vidată toată de mister
În pat nu-l mai urca în cer…
Aşa că traista în băţ şi-o puse
Sări în barcă şi se duse…

A umblat el cu zecile de ani
de l-au golit sirenele de bani,
de toate cele şi de vlagă ;
dar setea de-aventuri rămas-a-ntreagă.

***

Aplecată pe lemn, frumoasa Penelopa
Îşi lucra pânza albă, visând-o pe Callypso
Ce-i seducea bărbatul cu formele-i drăceşti
Şi pânza albă-ntinsă pe cadrul de război
A început s-o țeasă cu fire de noroi.

Oftând după bărbat un an, doi, trei, cincizeci
« Ei, Ulyse, Ulyse… cu măsura te-ntreci… »
S-a privit în oglindă – timpul o ciopârțise
Şi pânza găurită ici colo o cârpise...
Dar uite-aşa, de-o dată, femeia apucată
Se pălmui-n oglindă : - Proastă !
Ci du-te de te-mbată,
Găseşte-ţi un amant sau câţi oi vrea, mai mulţi
Las-o dracu' de pânză, că şi porii din piele
Ţi-au devenit cărunţi!

Odisee ratată

Şi într-o zi de vară când luna-n cer s-a spart
Ea a dat foc la pânză, buzele şi-a muşcat
Şi trântind uşa-n urmă-i,
A plecat.

*

Bătrân exfoliat, jegos şi cocoşat
De cât fusese prin paturi umblat
Ulyse jegărit s-a-ntors sfârşit…
Dar mirarea-i fu mare
Când găsi casa goală, golită şi de sare.

Unde eşti tu iubită, frumoasă Penelopă,
Puicuţa mea, tu ciută, divină antilopă,
Pe unde mi te-ascunzi ? Ci vino, rade-mi barba
Şi părul să mi-l tunzi!

Dar casa lui pustie suna a tobă spartă
Nici farfurii, nici crătiţi, din ceşti, nici măcar toartă…
Cu mâinile-i murdare el faţa şi-o cuprinse
- Ce ai făcut din tine, nenorocit Ulyse ?!

Ghebos, deschise uşa, luă barca şi porni
Pe mare, chemând moartea;
Dar moartea nu veni.

Ani mulţi umblă fantoma împiedicată-n câlţi...
Pe-ape plutea o haină şi doi pantofi desculţi.

20 iunie 2009

Rugăciune de primăvară

Mai pune Doamne-n mine
Puţină primăvară
Şi ciuta să-şi afunde în palmă
Umed botul
Fă să mijească-n mine
Din mugur verde frunza
Şi-ntru mireasma florii
Să-nmugurească ciotul.

Mai pune Doamne-n mine
Seninul şi iertarea
Înveseleşte cerul,
Primeneşte uitarea
Să renasc iar copil
Odat' cu primăvara
Să mai iubesc o dată
Şi steaua
Să mă răpească seara.

4 martie 2006

Sã nu-mi mai ningi

Să nu-mi mai ningi în grădină
eu, noroiul din mine,
îl acopăr cu flori de primăvară
Nu te mai osteni degeaba
Floarea e mai importantă decât zăpada.

Floarea e vie
... şi pentru puţin timp.
Eu, în mine, am cultivat mereu
o grădină într-o oglindă,
Care reflectă doar primăvara.

21 martie 2009

Metamorfoză

Iertarea zăpezii

Fii binecuvântată, zăpadă din grădină,
Te aşteptam s-acoperi noroiul
din lucruri şi din oameni
Să-nviorezi pădurea cu muguri de lumină.

Fii binecuvântată, zăpadă albă moale
Acum, că-mi ningi sub pleoape,
nu simt nici o durere;
Am împietrit sub piele demult, într-o cădere.
Acoperă-mă lin, cu palma ta de puf,
Întâi până la glezne
Şi-apoi până la frunte
Să simt cum creşte zăpada în mine
Ca un munte.

Fii binecuvântată zăpadă fără soare
Cu licăriri ciudate în ochi, de răutate.
Mi-ai adunat la gene mărgelele în salbă…
Cu toate astea zăpadă, te iert,
Fiindcă eşti albă.

Martie 1982

Se închid trandafirii

Tăcere
Se închid trandafirii
E început de ianuar
Şi lumea abia mai respiră
Prin pori de linişte debilă
Se-aud murind nevinovaţii
pe altar.

Rumori
înţeapă trandafirii
Din flori curg iar valuri de sânge
Se strâng singuri în braţe pruncii
Mame şi taţi se-nchină muncii
Fiara le clefăie vigoarea
Şi îi frânge.

Roşu
zăpada sângerează
Fulgi de omăt amar ne ning
Din lac irumpe cerul roşu
Ca un gheizer
suflete disperate
în urlete se sting.

Îngerul
ne loveşte din cer
Cu bucăţi de pământ
- Priviţi ce aţi făcut din mine!
Şi nu-L mai aşteptaţi,
că nu mai vine
Săpaţi până daţi de mormânt.

Tăcere
N-a mai rămas în lume
nici o floare, nici un om
O ceață deasă din genune
a înghițit lacom
Cu mii de guri de vânt
Ultimul strigăt de pe Terra
ultimul Cuvânt.

7 ianuarie 2009

Ulciorul cu gânduri

Oglinda mea îmi spune c-ar trebui să mor
Şi corpul meu întreg, tot asta-mi spune;
Mă fac că nu aud... mai ştii prin ce minune
prin porii vieţii putea-voi înc-un an să strecor?

Nu se mai recunoaşte, om cu om diform
nici eu cu cei din jur, nici ei cu mine;
Doar ochiul de copil, doar el mă ţine
să nu mă trag sub piatră, şi să dorm.

Priviri trufaşe-n ochi răi ce ard în ură
mă-ntâmpină la cel mai mărunt pas:
« De ce nu pleci de-aici ?! De ce-ai rămas ? »
Fiarele mă pândesc la orice cotitură.

Doar câţiva ochi senini, din cărucior
Mă privesc blând... mă mângâie-o speranţă...
Şi-atunci mă-ndrept spre uşă, cu o mână pe clanţă
şi cu cealaltă mână, turnând apă-n ulcior.

Şi ies din nou în prag, mă uit la cer plângând...
Ţesut e din priviri albastre, de copii
Mă trag şi mă-nvârtesc cu alte jucării...
Copile, de ţi-e sete, îţi dau să-mi bei din gând.

20 martie 2009

Sensurile crucii

Când mă gândesc la cruce, la sensurile ei –
Fiindcă la ea mă-nchin din vremuri depărtate,
Ce-mi picurau în suflet credinţă-n har şi zei –
Văd doar o geometrie... A cosmosului, poate...
Unde abscise cad învinse de-ordonate,
Planuri ce se-ntretaie, cu cerul şi pământul,
Degetul peste gură, culcând în gropi cuvântul,
Aurul viu din soare, stins în neputincioasa
beznă ce arde şi ne doare,
Căldura ce se-nalţă vara, pe la amiază,
Ce-ngheaţă-n sloi pietros de ger, la Bobotează,
Elanul către veşnic, ce cade-n zgomot scurt
Peste un pumn de carne, de oase şi de lut,
Mila din lacrimă, zâmbetul peste faţă
Ce-l folosesc drept scut,
Tăiate-s pe din două
Când noi, fără să ştim
Punem mereu în cruce
O apă peste-un vin
Trezirea peste vis
Iadul pe Paradis
Geniu peste banal
Zeu peste animal
Virtutea pe păcat
Dulce peste sărat
Ocenul peste foc
Paguba pe noroc
O faptă peste-un gând
Christ peste om de rând
Belşug pe fârmitură
Iubirea peste ură
Şi într-o dimineaţă,
O moarte peste-o viaţă.

6 februarie 2001

Les sens de la croix

Quand je pense à la croix, à sa forme, à ses sens-
Car c'est à elle que je m'incline depuis la nuit des temps,
qui pleut dans mon âme la foi en Dieu aimant -
Je vois une géométrie... Du cosmos on dirait
Où des abcisses tombent vaincues par ordonnées,
Plans qui s'entrecroisent avec ciel et terre,
L'indexe sur la bouche, le symbol de „se taire",
L'or vivant du soleil, éteint dans des ténèbres
brûlantes qui nous font mal,
La chaleur qui s'élève un jour d'été de voile,
Qui gèle en cailloux froid lors de l'Epiphanie,
L'élan vers l'éternel qui bientôt finit
dans un bruit court, habile,
sur une poignée de chair, des os et des argiles,
La pitié d'une larme, la grimasse du visage
qui cache le bouclier devant tout ce carnage,
Toute chose se coupe en deux
quand nous, insouciants, innocents malheureux,
mettons toujours en croix
De l'eau dans le vin froid,
Le réveil sur un rêve,
L'écorce sur la sève,
Génie sur le banal,
Dieu sur un animal,
Vertu sur le pêché ,
Le doux sur le salé,
L'océan sur le feu,
Le sérieux sur le jeu,
L'opulence sur misère,
Christ sur homme ordinaire,
L'amour sur la haine,
La biche sur une hyène,
Enfer sur Paradis,
Et un matin d'automne,
Une mort sur une vie.

Cununa de plopi

Din brazdele adânc tăiate-n frunte
Crescut-au spini cât fără de soţ plopii.
Cristul tău răstignit închide ochii,
Să nu-şi vadă în tine rănile lui cărunte.

17 februarie 2010

Surâs rãnit

« *Pe lângă plopii fără soţ* »
Adesea te-am văzut
Veneai încet, timid, tăcut...

Şi te pândeam când numărai
Norocu-ţi trist şi mut
Pe scoarţele bătrâne
Şi te-ntrebai cu ochii mari :
- Cât timp ne mai rămâne ?

Dar visul alb ne-a fost altar
Deşi tu n-ai ştiut
Intrai timid, trist şi tăcut
în trupul meu de jar.
Şi ne-am iubit un ceas,
Un veac şi încă o secundă
Ce naşte ore, zile, ani
Ce sufletu-mi inundă.

Şi adormit-aveam pe buze
Un surâs pal, rănit
Când şoapte reci mi-au zis
Că poarta fericirii se deschide
Doar spre vis.

3 mai 2009

Tabloul lui Gavrilă

Ce-i cifra trei?
E triptic de Van Eyck? Scene-ale Bibliei?
Dar tot cu trei încep şi crucea, când mă-nchin,
Pomenind Tată, Fiu, Duh Sfânt
Şi încheind cu-Amin.

Tot trei suntem şi noi, cu limbile legate
În palatele gurii, cu lanţuri: unitate?...
Un triptic viu ce-ascunde pe mine, pe tine şi pe el,
Şi zugrăvit artistic de pictor, cu-n penel.

Trei clopote-n albastru, ce rezonează-n cer
Cu limbile lor mute de metal şi mister,
Îmi picură prin ochi, de-a lungul orelor,
Prin poarta larg deschisă, muzica sferelor.

Miros alb de tămâie, miros uscat de lemne,
Ce-arzând dezleagă taina incifratelor semne.
Mă-ntreb: a cui e mâna ce trage clopote
Şi n-apare pe pânză, ci peste tot?... Ea e
Unirea prin tăcere ce naşte armonia,
E mâna nevăzută, e mâna lui Messia,
E mâna misterioasă, ce ne-a condus dibace
Tocmai spre-acest tablou, cam de vreun an încoace

Ochiul magic din creier al geniului artist
Care, cu-n pic de-albastru şi alb,
Ne-a-mpletit cu trei lanţuri
Printr-o poartă-ntr-un vis.

24 decembrie 2002

Le tableau de Gavrila

C’est quoi le chiffre trois?
Un triptyque de Van Eyck? La Bible, ou la croix
rappelant Père, Fils, Saint Esprit dans le jardin d’Eden
qui nous mènent en douceur vers l’éternel Amen?

Mais nous sommes toujours trois, avec nos langues clouées
dans des palais de bouches... On dirait unité...
Un vif triptyque qui cache sous des couleurs de soie
dans un mystère biblique tout homme, lui, toi et moi.

Trois cloches dans l’azur qui raisonnent dans les cieux
avec leur langues muettes de métal mystérieux,
par la porte bleue des yeux, largement ouverts
nous apportent de là-haut toute la musique des sphères.

Odeur blanche d’encens, odeur de bois séché
qui brûle et déchiffre les signes indéchiffrés.
Je me demande: la main qui tire les cloches,
Cette main vêtue de blanc, absente sur la toile,
pourtant présente partout et qui enfante l’harmonie,
Cette main qui nous unit, cette main... c’est à qui?
- C’est la main de Messie.

Cachée sous l’oeil magique du peintre de génie,
avec un peu de blanc, avec un peu de jeu,
elle nous a conduits
vers le Grand Inconnu,
où règne le rêve bleu.

Ucenicul raiului

Uite-l cum mai bate câmpii
Să iasă din rouă ouă
Să-nvie cu luna nouă
Viaţa şi-o taie în două.

Din una
căzut-a luna
Şi-n locu-i gol de pe cer
Se-aseză soare stingher.
Din cealaltă
frunte-naltă
Se-nălţă pân'la Eu
Să-l vadă pe Dumnezeu.

Bat colpote de azur
În cerul înalt gri-sur.
Gândul alb, zeu primenit
Rugăciunea şi-a zidit.

Şi-a urcat a tot urcat
A sărit malul surpat
Şi-a ajuns în inima
Zeului fierbinte Ra.

Muza şchioapă arsă-n tuci
Sărind garduri de năluci
Clocoteşte se trudeşte
Să prindă în năvod peşte.

Dară lacul a secat
Din soare nu iese apă;
Piatra seacă nu adapă
Ucenicul însetat.

Cu toiagul lui de fum
Taie-ncet ultimul drum
În plânsetul naiului
Ucenicul raiului.

6 ianuarie 2009

Umblând pe ziduri

Suntem şi noi aici, acum,
Şi pentru câteva secunde
Escaladăm ziduri înalte
Ce despart lumile în două.
Pe zid e cărămidă nouă
Ce-mbracă lumile cărunte.

Şi gem încet, prin guri cu spută,
Suflete vii din purgatoriu
Se iau la trântă; îşi dispută
Şi veşnicul şi efemerul,
Înalţă lutul, neagă cerul,
Numără petele de sânge
Ce-au curs din rănile cereşti
În miile de ani de doliu,
Pe alba pânză de linţoliu.

Dar lumea ni se pare bună
Când am orbit de vanitate.
Oamenii nu mai au păcate...
Înalţă frunţi peste arcade.
Dar cine stăpâneşte lumea când
domnesc monede, nu monade?

Sic transit gloria şi viaţa
Hrănite cu deşertăciune.
Să mai credem în vreo minune?...
Ratăm secundele unirii,
Ne plimbăm reci prin astă lume
Purtând pe inimi mască tristă...
Un cor de-nvinşi, nătângi şi orbi
Care cred doar în „nu există”.

23 martie 2006

Marchant sur les murs

Nous sommes ici aussi, maintenant
et pour quelques secondes encore
Nous escaladons des murs très hauts
Qui séparent notre monde en deux.
Les murs en nouvelle brique bâtis
Habillent ces mondes aux cheveux gris.

Gémissent tout bas, des bouches baveuses
Des âmes venant du purgatoire
S'empoignent... elles se disputent, hideuses,
Et l'éphémère et l'éternel
Élèvent l'argile et nient le ciel
Comptent les taches de sang céleste
coulé au fil des millénaires
sur la blancheur du saint linceul.

Ils trouvent ce monde très convenable
Ces aveuglés de vanité.
Les gens n'ont plus aucun péché....
Élèvent des fronts sur des arcades
Mais qui a l'emprise sur ce monde où
règne la monnaie, non la monade?
Sic transit la gloire et la vie
Nourries par vaines inanités
A-t-elle une chance, la charité?...
On se promène froids dans ce monde
le coeur couvert d'un triste masque
où l'union n'est que fantasque
Un cortège de vaincus, laids, mort-nés,
Impertinents, tous ceux qui croient
à "il n'existe pas".

Suflet şchiop

O, de-ar putea marea albastră
să vorbească…
Ţi-ar spune... Doamne,
câte ţi-ar mai spune,
şi negre şi rele şi albe şi bune.
Dar fereşte-mă să îmi aduc aminte
de-otrava plumb, căzută din cuvinte.

Setea ta de dreptate…
Dar ce dreptate-i asta
când ceri ca să poţi refuza,
când dai, ca apoi să poţi lua,
când amforei secate îi faci plinul
doar ca s-o poţi goli…
Când uşa mi-o deschizi
ca să te poţi făli:
"eu am închis-o primul!"
Când mă înfometezi, cusându-mi gura,
să pot striga apoi: „ce mare-i fârmitura!"
Când aprinzi foc în mine
doar ca să îl poţi stinge...
Nu, nimic din ce e sfânt
azi nu te mai atinge.

Tu nu ştii ce-i iubirea,
Tu încă n-ai zărit-o
Şi-atunci când a venit, repede ai gonit-o.
Tu nu meriţi un suflet unit în cerc cu-al tău.
Şchiopătând, du-te singur, jumătate de suflet,
du-te singur în hău !

25 iunie 2009

Trei pietre

Iubirea-adevărată l-a-ntâmpinat târziu
Uitase-n zile aspre rotunzii sâni de fată
Şi umeda licoare de buze parfumată
Şi dorul alb de ducă de tânăr bidiviu.

Dar uite că iubirea-i dă ghies la bătrâneţe
Cum poţi muri, cu-n juru-ţi atâta frumuseţe?
Cu-atâta piele caldă, atâta prospeţime…
"Nu fugi tinereţe, nu te speria de mine!"

Cu părul încă-n coade, vine ea, o fecioară
cu sex moale, fierbinte şi-n mână o ţigară
Şi îi pătrunde-n suflet, bunicului zglobiu ;
Păcatul bate-n pinteni : ci fugi, fugi, bidiviu !

Calul înfierbântat, ca vântul se porneşte
Spre fânul proaspăt, verde, ce i se dă să pască
Bătrânu-şi rade barba, îşi pune şi o mască
Vigoarea îl cuprinde şi trupu-i se trezeşte.

Fecioara îşi deschide largi nurii spre orgie
El de privit se-mbată, îi tremură genunchii;
Poţi să pătrunzi în carnea fecioarei prin magie ?
Ci nu aşa moşnege ! opinteşte-ţi rărunchii!

Cu inima o rană, cu trup scăldat de ape
Bătrânul se smuceşte şi încearcă să scape;
Focul abia aprins arde mocnit în vetre…
Şi calul cade mort cu capul pe trei pietre :

Inima tinereţii şi sânii unei fete.

30 iunie 2009

El a gândit « te iubesc »

Îndelung şi-a pregătit sufletul
Ca să gândească « te iubesc »
A măturat frunzele moarte
Praful şi norii
A făcut menajul
Cu un singur gest
Înainte de a gândi « te iubesc ».

Aici, jos,
Şi-a spălat mâinile
Acolo, sus,
Universul a respirat
mai curat
uşurat.

Sufletele noastre, acolo sus,
Plutesc pe creasta aceleiaşi unde
Care cântă:
Unde ne porţi iubire?
Unde? unde?...

4 iunie 2007

Il a pensé « je t'aime »

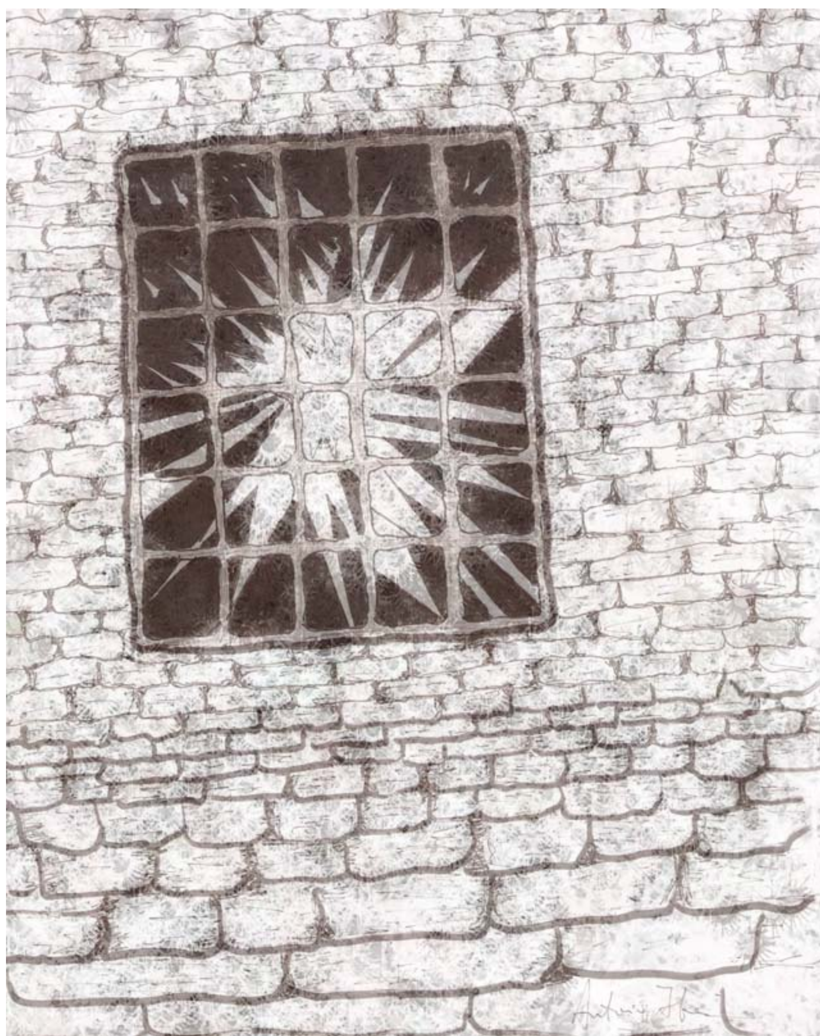
Il a préparé son âme
Pour penser « je t'aime »
Il a balayé les feuilles mortes
Les poussières et les nuages
Il a fait le ménage d'un seul geste.
Avant de penser « je t'aime ».

Ici, tout bas,
Il a lavé ses mains
Et l'univers entier a respiré
Soulagé.
Nos âmes vaguent là-haut
Sur la crête d'une même onde
Qui chante avec nous:
Où nous conduit-tu, amour, où? Où?

Bocet la aniversare

Lacrimi pe geamuri
Ferestre de închisoare
de închis soare
Soare închis pentru totdeauna.
Mă plâng pe mine cea de azi,
cea de azi-gri,
cu-n loc de inimă
o pasăre colibri
ce-n zorii mici muri.
Şi mă întreb smerit:
Câte morţi voi mai trăi
în fiecare zi
ce încă n-am murit ?

28 martie 2009

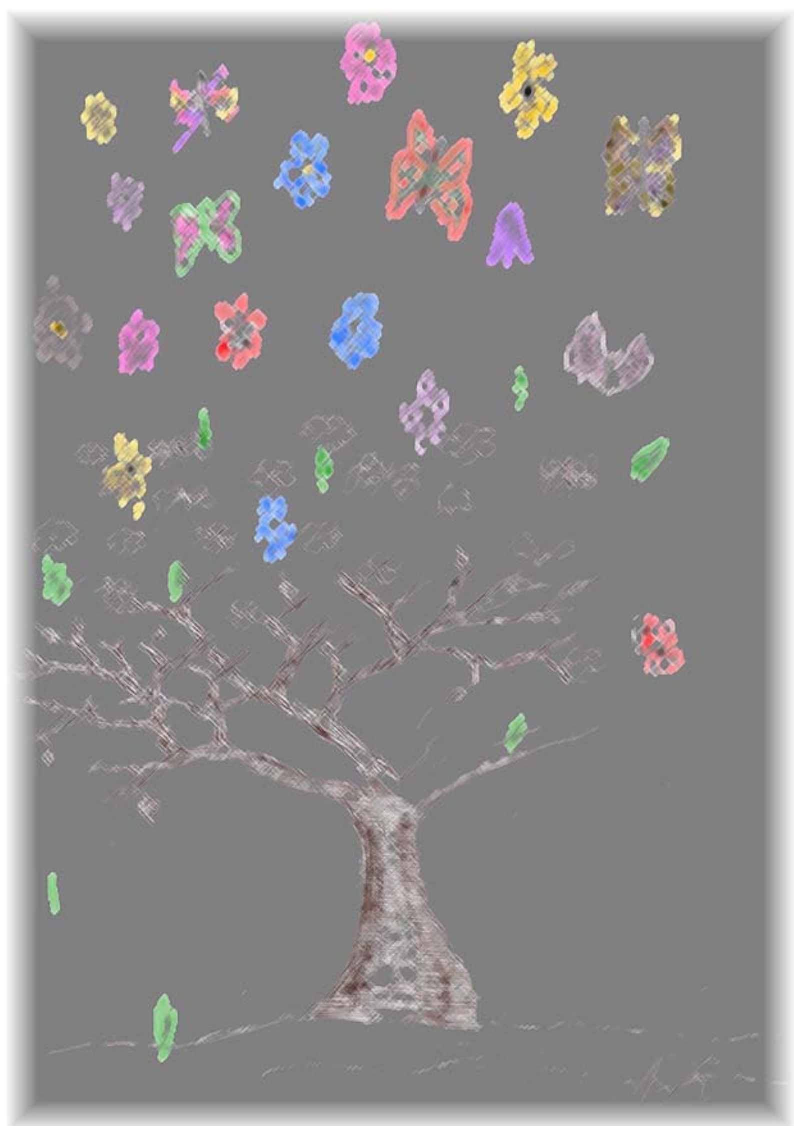
Victoria întunericului asupra luminii

Printemps

Le printemps est partout - en nous,
dans l'air, dans le ciel, mais surtout
dans l'hiver même, qui s'estompe doux
dans les jardins frappés d'automne
dans les cloches d'église qui résonnent
pour annoncer la grande nouvelle :
le printemps a ouvert ses ailes
de papillons, de fleurs, de trilles,
de couleurs vives, d'amours subtils
qui naissent dans la rosée de l'herbe
niant toute raison du verbe.

le printemps sait qu'un jour mourra
mais il meurt quand il fleurira.

mars 2007

Dansul morţii primăverii

Există oare

El nu e om
E un gând
Şi sărutul lui
E o privire
care-mi arde pielea
cu foc blând.
Există oare undeva
o inimă
între noi?

20 mai 2007

Y a-t-il ?

Il n’est pas un homme
Il est un songe
et son baiser
est un regard
qui brûle ma peau
d’un feu tout doux
Y a-t-il un cœur,
quelque part,
entre nous ?

20 mai 2007

Am întrebat-o

Primăvară, tu crezi că
Nebunia noastră-i sfântă?
Şi primăvara
A început să ningă blândă.
Apoi a surâs mângâiată
De vântul de miazăzi.
Şi nu se auzi
Strigată :

Primăvară, primăvară,
Nebună, sfântă primăvară,
De Dumnezeu din nopţi trezită…
Să nu mă uiţi neînflorită !

20 martie 2007

Miracolul primăverii

Je lui ai demandé

Printemps,
qu'est-ce que tu dis
De notre sainte folie ?
Et le printemps
Se mit à neiger lentement
Puis, il a souri
Caressé par le vent
Du midi.

Je lui ai dit :
Printemps, printemps,
Fou, saint printemps,
Printemps, mon doux
printemps chéri,
Nu m'oublis pas non fleurie !

20 mars 2007

Limite

Unde omul nu mai poate
Acolo vine Dumnezeu;
Până omul nu-şi mănâncă
din trup, cel de păcate,
până nu strigă:
ajuns-am Doamne, sterp ogor
ca viermii mă devoră beznele!
până nu cheamă ajutor
cu inima mai jos decât gleznele,
Dumnezeu nu vine.
El e ultima mână care ni se întinde
Pe pământ, pentru cer.
Strigă-L şi îţi va şopti :

Omule singur,
Am venit unde am fost dintotdeauna
Lângă tine.
Să nu te sperie furtunile
Care-ţi zdruncină sufletul.
Dacă el va cădea,
Nu va cădea în gol
Căci mâna mea-i mai grea
Şi nu va lăsa cerul
să se prevale peste tine
Şi nici pământul să se ridice
Pân' la mine.

Plângă-ţi sufletul,
Lasă-l să plângă!
Eu nu aud decât picurii de lacrimi
Smulşi din durere
Care cad înălţându-se prin rugăciune.

12 martie 2009

Totul despre limitele tale

Tot acest prezent trecut în trecut
Acest prezent albit
De albe amintiri
Fluid dar, oferit din flue țesături
Ce nu-l putem păstra nici în adâncuri
Îl sfâşiem în mii de fârmituri
De inutile invizibile-adevăruri.

Plecăm lăsând prezentul
Cu inima-ncărcată de nespuse;
Pentru voiaj despachetăm din huse
Vechea valiză goală
cu suflet plin şi greu
De trăirile mute, lăsându-le să doarmă
Somnul lor liniştit, scris hieratic, absurd
În sufletul devenit mut şi surd.

Ne lovim de un zid
Țesut din cărămizi de sânge,
Din limite de prea demult ascunse,
Ce vrem abia acum a-l sfărâma;
Acest zid ce-ndrăzneşte
Să ne pună-n genunchi
Pe noi, ce-am îndrăznit a încerca,
Iată-l, e pân-aici,
Şi nu mai mult de-atât; şi gata!

Lasă să crească iarba galbenă,
Chirceşte-te!
Intră de bunăvoie în dansul toamnei,
Veştejeşte-te!
E soarta noastră-a tuturor, şi-acum e soarta ta.

Regretă tot ce vei voi,
Nimeni nu va auzi.
Plângi sau râzi, de-i vrea aşa
Nimănui nu-i va păsa.
Vedea-vei poate-n capăt de cărare,
Pe zeul tău - dacă ai avut unul;
Îţi va întinde Zeul mâna oare?

Tot acest plumb, pe care aur,
În viaţă, tu n-ai ştiut să-l faci,
Turnat în greaua gri şi tristă-ţi aura,
Acest aur ratat e soarta ta.
Şi ea te trage-n jos, spre moartea
Ce plescăie din limbă;
Accept-o, moartea ta,
Cum îţi accepţi şi crucea
Ori altă lege-a ta...
Nimica nu se schimbă.

Această fortăreaţă cu pereţii de sânge
Care perfidă te împinge-adânc în hău
E al drumului capăt, e Anticristul tău.

Zidul din limite clădit
E sigurul care rezistă spre zenit;
Nu-ngenunchează, biruit
Ca celelalte ziduri nisipoase -
Castele de nisip, reîntoarse
-n ueduri cu pereţi moi de catifea...
Acest solitar zid nu va cădea.

Apropie-l, atinge-l,
Fără teamă şi fără ezitare
Adulmecă-i greţosul iz fetid
Din învinsele tale salturi imortale.

Apropie-l, atinge-l
Căci tu,
Eşti limitele tale.

12 mars 2007

Tout sur tes limites

Tout ce présent qui tourne au passé
Tout ce présent
où tout se présente en blancs souvenirs
Tout ce présent qu'on nous offre
et qu'on ne peut pas garder
On le déchiquette en miettes
d'inutiles invisibles vérités.

On quitte ce présent
des non-dits plein le cœur
pour le voyage on prend
la vieille valise vide
et l'âme pleine et lourde
des choses qu'on laisse muettes
qu'on laisse dormir tranquilles
dans l'âme devenue sourde.

On se heurte à ce mur
tissé de briques sanglantes
On veut briser ce mur de limites
trop longtemps cachées
ce mur qui ose nous mettre à genoux
nous, qui avons osé avoir essayé.

Voilà, c’est jusque là,
pas plus, pas plus loin que ça
Accroupis-toi et laisse pousser l’herbe jaune
Entre de bon gré dans la danse de l’automne!
C’est notre sort à tous et maintenant c’est à toi.

Regrette tout ce que tu veux,
Personne ne t’entendra.
Si tu veux, pleure ou ris
Personne ne s’en souciera
Il te reste ton Dieu si tu en avais un
Te tendra-t-il la main ?

Tout ce plomb que tu faillis transformer en or
Qui te tire vers le bas, où l’on croise la mort
Tout ce plomb est ton sort.
Accepte-la, ta vie, comme tu acceptes la croix
Ou comme ta loi, rien ne changera.

Ce mur en briques de sang
Qui s’acharne sur toi
C’est le bout du chemin
C’est ton Antichrist à toi.
Ce mur fait de limites
C’est le seul qui résiste
Qui ne s’effondre pas
comme tous les autres murs, de sable,
de tes châteaux d’Espagne
qui coulent sous tes pas...
Ce mur ne tombe pas.
Approche-le et touche-le
sans crainte ni peur,
tristesse cynique ou joie
Approche-le, car tes limites c’est toi.

12 mars 2007

Efecte de primăvară

E atât de adâncă primăvara
Că pomii înfloresc până-n rărunchi;
Se înveleşte-n triluri vechiul trunchi
Spre cuib o păsăre-şi struneşte goana.

De floare plină e coroana
De floare-i plină umbra ei.

Cireşul slobozeşte
A florii albe turma
Flori ce nu-ncap în coamă
Fac să-nflorească umbra
Vântul îngân-o gamă
Mângâind primăvara
Un fluture albastru
Aduce-n aripi seara.

4 aprilie 2007

Rândunica a murit

pe buza arsă-a sufletului său
rândunica nu-şi va mai ţese cuib.
cenuşi de amintiri ucise inocent
morocănoase ard, indiferent
pe sufletul sterp şi arid.

Eliberată din tutela urii,
indiferenţa jubilează
în mantoul său gri;
ochi de metal cu solzi zglobii
nu lăcrimează.
Inima rece tace;
distantă şi abilă,
iubirea-n piatră o preface
Şi pasărea...

Pasărea s-a făcut piatră
Când poarta s-a făcut zid.

21 martie 2007

L'hirondelle est morte

Au seuil de la porte de son âme
L'hirondelle ne fera plus son nid
Possibles souvenirs meurtris
Brûlent mornes, accroupis dans leurs cendres.

Libérée de la haine, l'indifférence jubile
Dans son manteau gris-acier
Le cœur glacé, cynique, se tait
Et se protège distant, habile.

L'oiseau se fit pierre
Quand la porte se fit mur.

21 martie 2007

Nimeni nu va şti

Şi marea se înalţă-n cer
Pe aripi
Din undele din ape
Se modulează cântec
Spre nori
Din stropii mici şi solidari
Ţâşnesc cocori
Cu aripile-ntinse peste lume
Atâţia oameni
Atâtea păsări fără nume
Vor dispărea
Până mâine în zori.

Cu vântul îşi vor şterge urma
La ţărm de mare, pe nisipuri
De parcă n-ar fi fost ciripituri şi cipuri
alte dăţi;
Cuvântul mort din unde
de n-ai vegheat, de n-ai trudit
nu va-nvia în cărţi.
Şi nimeni nu va şti
că ai trăit,
când ai murit.

14 martie 2009

Oare?...

Vis între**rupt**
Rupt din taina memori**ei**
Ei, celei mo**arte**
Arte divi**ne**
Ne smulg din mor**minte**
Minte şi suflet opu**se**
Se calcă-n picio**are.**
Are o şansă cel ce nu m**oare**?
Oare?...

4 februarie 2010

Efecte de toamnã

Gânduri nespuse?
Flori veştejite.

Proiecte răpuse?
Creste zgribulite.

Izvoare secate?
Triluri împietrite.

Frunze uscate?
Păsări rătăcite.

Gânduri nespuse
Izvoare secate
Proiecte răpuse
Frunze uscate.

2 noiembrie 2009

Ascuns

A nins în noaptea-adâncă
Fulgi mari acoperit-au flori de tei
neînflorite încă
neaua descoperă, descătuşază miei
din amintiri rostogolite-n brazde, în pământ.
Rămas ascuns, un gând
nealbit de zăpezi
îmi ține sufletul chircit
ca să nu se înalțe.

Zăpada ce s-a sfâşiat pe sine viața-şi cerne
Ninge multicolor din pieptul cerului.
Pe bolta Terrei, larg deschis,
îşi ninge peste noi sufletu-i nins...
Dar neaua, neaua nu se mai aşterne.

Sufletul a-nghețat.
Iubire, speranță ?…
…culori terne.

3 ianuarie 2010

Inimă care ucide

Femeia-om-de-zăpadă moare
încet, încet, pe-o stradă oarecare.
Moare fără să ştie, fără să ştim,
Într-un banal oraş anonim.

Cel ce din nea a zămislit-o,
din morcov, ardei iute şi cărbune,
îi puse-n piept şi o inimă caldă
care pulsează şi-n iubire-o scaldă,
prin nu ştiu a magiei ce minune.

Buzele ei zâmbesc, zâmbesc într-una
sărută soarele şi adulmecă luna,
în timp ce se scurge cu tot cu vestmânt
încet, tăcută, spre pământ.

Şi moare şi râde, şi râde, cu buzele ei
de ardei iute şi de funigei,
Şi râde şi moare, fără voia ei
Doar din voia lui, a copilului;
El, ce neştiutor i-a pus
în pieptu-i de colivie
o inimă vie
cu pulsaţii placide,
care în timp ce îi dă viaţă,
o ucide.

31 ianuarie 2010

Căldură latentă de iubire...
Mă topesc
şi mi-e frig...

Rugăciune

Tatăl nostru din ceruri şi din mine,
Nu mă lăsa singur!
Ascultă-mă şi cercetează cu răbdare
Şi vindecă rana mea
Din care nu mai curge sânge,
Dar care mă doare, ca viaţa mă doare.
Trimite vreun înger cu iubire
Mă usuc ca omul de oameni uitat.
Am uitat tot ce-am învăţat -
Ce-nseamnă amintire?

Cuvintele se-mpiedică pe buze -
Ce-i acela cuvânt ?
Nici gânduri nu-mi mai trec prin gând -
Ce-nseamnă gând ?
Mă clatin în vestminte...
cu lumea scufundată mă scufund.

Îţi cer iertare că te-am supărat
Dar trebuia să îţi vorbesc.
Omul însingurat
Nu mai încape-n lume.
Acum, când văd sorocii,
Numărându-mi bobocii
Mă întreb: pe cine am servit?

O noapte grea s-a cuibărit în mine
Aprinde Doamne, dacă poţi,
O candelă din tine!

2 noiembrie 2005

CÂNTECE

Am visat

O toamnă tăcută, tăcută şi ciudată
Coboară peste frunze şi-aşteaptă-ngândurată
Şi toamna tăcută dă roată prin grădină
Se frânge-un trup de floare, un mugur de lumină.

O noapte tăcută, tăcută şi ciudată
Coboară peste mine, o fiinţă neînsemnată
Şi noaptea tăcută dă roată prin odaie
Se stinge o lumină, se-aprinde o văpaie.

Am visat că eram un mugur,
Un mugur de cais
Şi-am ştiut că am să fiu o floare
S-aduc lumină-n vis.

Am visat că eram o floare
Şi mâna ta m-a cules
S-a umplut de parfum natura
Şi-ntregul univers.

O boare plăpândă, plăpândă şi curată
-mi străbate toată fiinţa ce-aş vrea-o fără pată
Şi iau în palme roua, cu ea să îmi spăl faţa
Să fiu precum e iarba în soare dimineaţa.

Şi noaptea tăcută, tăcută şi ciudată
Mă lasă în nelinişti şi basm înmiresmată
Şi nu ştiu de fac bine că îmi deschid fereastra…
Prin ea se scurge visul frumos din noaptea asta.

Dor, dor

Dor, dor,
Leagă-mă uşor
Leagă-mă de vânt
Şi-o să te tot cânt.
Leagă-mă de soare
Să vin pe răzoare,
Să mă dau naturii
În picurii căldurii.

Dor, dor,
Du-mă la izvor
La izvorul tău
De bine şi rău…
De rău şi de bine
Să te simt în mine
La izvoru-ţi rece
Tristeţea să-mi sece.

Dor, dor,
Dă-mi drumul uşor
Din strânsoarea ta
Care mă ardea.
Nu, nu m-asculta!
Dor, dor, vezi cum plâng uşor ?
Hai, leagă-n fuior
Inima ta de cosiţa mea.

E toamnă

E toamnă
Nu ne vine să credem
Că pomul o să moară
Tot drept, cum s-a născut
E toamnă
Dar noi nu vrem să credem
Că rămânem iar singuri
Cu pomii beţi de vânt
E toamnă
Pustiu de ceaţă şi de gând
În zări se văd iar plopii
Cum se zbat în pământ
E toamnă
În cer se-adună norii
Şi-ncet astupă porii
Tăcutului văzduh.

E toamnă
Nu ne vine să credem
Că pasărea îşi lasă
Şi casă şi-amintiri
E toamnă
Şi-ncet se stinge vraja,
Culoarea şi căldura,
Văratecei iubiri.
E toamnă
În mine plânge cineva
Şi plânge-apoi pe geamuri
Şi chiar în palma ta.
E toamnă
În mine se scurg norii
Şi îneacă-ncet fiorii
Văratecei iubiri.

În asfinţit

Şi în asfinţit din cer s-a trezit
Un fluier de os ce prin vale răsună
Şi în asfinţit,
Şi în asfinţit gândul trist se răzbună
Şi teama de mâine-n fiori se adună
Şi-astupă cărarea dinspre răsărit.

Şi-i totul mâhnit înspre asfinţit
Şi totuşi mai sună poştaşul la poartă
Şi tare n-aş vrea
Şi tare n-aş vrea să fie ceva ce-aş putea să-i zic soartă
Cu forţă, cu ură să-mi bată la poartă,
Să-mi spargă odaia cu tot ce e-n ea.

Şi e pe-nserat
Acum s-a-noptat
Mai sunt doar opt ore de azi până mâine
Şi am timp destul să număr, s-adun
Cam atâţia bani pentru lapte şi pâine
Cu restul să cumpăr o floare şi visul
Mă calcă uşor peste frunte acum.

Şi iar răsărit şi-apoi asfinţit
Şi înc-o verigă din lanţ îmi e gata
Şi viaţa mă vrea când bună, când rea
Copilul mă strigă pe mine, pe tata
Să-i dăm de mâncare, să-i dăm jucăria,
Să-i dăm viaţa toată, cu tot ce e-n ea.

Spring night

I wait for mama in my room
I wait for her to bring a light
And I discover in my dark
A few things of my poor spring.

I've just seen on the ground
Much green grass and many insects
In fact, you and I embraced
All my happiness indeed
Our eyes in tears.

O, my lover,
The miracle of love, touching my heart
Dispelled my sadness and turned me
Into a branch of the nature tree.

I can hear my echo
Because of my loneliness
There's a desert in my mind
I can't see the other side.

This spring night brought me again
Restlessness, melancholy…
This is all my property
I would like to go away
Out of me.

Anotimpuri

Când vine toamna
Un cer ascunde altul senin
Şi-n miezu-i rece ne prinde-alene,
Ne prinde-alene haru-i divin.

Şi când e iarnă zarea te-ndeamnă
Zarea te-ndeamnă să o atingi.

Primăvara, tot ce-i viaţă şi ecou din soare
Se-odihneşte peste pomi şi suflă floare
Şi se-ascunde-n noi toropită şi senină
Lumină, căldură şi culoare
Ce ştim noi despre ea ?
Privim nepăsători cum toţi mugurii trec în floare
Căci primăvara moare înflorind
Şi florile, rodind.

Şi-n miez de vară
Se-ntrec în cântec greierii săi
Şi dimineaţa aduce murmur,
Aduce murmur iar în odăi.

Dorinţe

Era septembrie
Stăteam pe-o bancă şi-ascultam
cum se joacă-ncet natura
frunze galbene şi roşii făceau horă-n jurul meu.
Nişte copii şi-au pus ghiozdanele cuminţi pe o bancă
Şi-au vorbit despre ce-ar fi vrut să fie
Despre ce şi-ar fi dorit :

- Eu aş vrea să fiu lumina
- Iar eu, umbra ei.
- Eu aş vrea să fiu albina
- Iar eu, flori de tei
- Eu aş vrea să fiu câmpie îneacată-n grâu
- Iar eu, apa străvezie care curge-n râu.

Soare de toamnă
Şi-a pus obrajii calzi pe frunte pământului ce-mi cere
Să-i sorb tainele ce-apasă greu
Pe fruntea-i de bătrân.
Oamenii care aleargă-n ploaie
Ca să spele lumina de întuneric
Ieri erau copilăria, azi sunt lumea pe pământ.

- Eu aş vrea să fiu o schelă către univers
- Iar eu, doar o acuarelă, sau un simplu vers.
- Eu aş vrea să fiu grădină, sau măcar un pom
- Iar eu, cel mai mult din toate, aş vrea să fiu om.

I invite you

In invite you in my house
I invite in my soul
I invite you on my land
I invite you in my home

I want you in my house
I want you in my eyes
If you enter my room
You'll step in Paradise.

You see, I have a world
Where the flowers dance and sing
The kindness of my trees
Embrace you like a king.

I invite you in the sky
Together we shall fly
Over the big bad world
I need a single word.

I invite you on the moon
I invite you in the space
I know you will come soon
To kiss my little face.

Povestea camerelor fără uşi

Vin să spun povestea
camerelor fără uşi,
munţilor fără urcuş.
Ascultaţi povestea
Poatelui ce nu se poate
Cât trăiesc muri-vor toate.
Umbre prin grădină,
Umbre pe poteci,
Taina mea cea mare
n-o s-o afli-n veci.

Aşa grăia luna
Într-o zi de-april curat
Mâna când mi-ai sărutat
Ţi-am păstrat iubirea
Poatelui ce nu se poate
Cât trăiesc muri-vor toate.
Tainic prin grădină
Tainic pe poteci
Se strecoară umbra
Mâinii mele reci.

Vino

Vino, vino în grădină
unde toate sunt lumină
unde toate-s flori şi fum
hai, opreşte-te din drum !

Vino, vino lângă mine
însetată-s de lumină
respir flori şi respir vânt
vin iertată-nspre pământ.

Am plătit multele toate,
Cu munţi de singurătate
Cu o lacrimă de-a mea
Ura, hula altuia.

Am plătit şi cu tăcere
O iubire şi-o durere
Şi acum le iau în gând
Când m-aplec înspre pământ.

Vino, vino peste noapte
Să călcăm acum pe moarte
Mai e timp, mai e puţin
Uite stropul meu de vin !

Vin şi vin şi vin într-una
Mi-au luat de pe cer şi luna
Mi-au spart stelele din vis
Şi soarele mi l-au stins.

Vino, scapă-mă, priveşte !
Un mic suflet te iubeşte
Mai e timp, mai e puţin…
Uite stropul meu de vin…

Cheeks ablaze

It’s so nice, it’s so good
When you stay by me
What happens is love
Yes, it’s love, don’t you see?
    Every time I look at you
    My cheeks are ablaze
    I know there is nothing to do
    My heart enjoys and plays
    That’s not my fault
    that love invaded me in such a way
    Indeed, I have nothing to do but pray.
Pray
To love me still another night
Another day…
Pray
Not to forget to say
That you were in all my dreams
I dreamt in all my youth.
My words, my heart, my eyes
Are ready to tell you the truth.

Pray
For our love, and our guilt and sin.
Oh, repentance, please, don’t start again!
Please, don’t begin
Don’t begin to kill my happiness again
Be kind and spare this love
I swear it’s not a game.

E prima zăpadă

E prima zăpadă şi strada e albă
E-o linişte caldă, de gerar.
Si sufletul tace iar, mirându-se-n mine:
A nins şi eu n-am avut habar...
Gândeam la tine.
Ca o minune a nins prima oară
Fulgi mari au nins în sufletul meu.

Te-am găsit, te-am găsit
Sufletul tău m-a primit
Şi eşti alb şi eşti nins
Sufletul tău m-a cuprins.

Şi mi-era teamă că gerul mă paşte
Că sufletul meu va îngheța
'nainte ca fulgii mari
S-aştearnă zăpadă moale
Pe ochii şi inima mea.
Dar ninge-ntr-una.
Ca o minune, a nins prima oară
Flori albe au nins sufletul meu.

Te-am găsit, te-am găsit
Sufletul tău m-a primit
Şi eşti alb şi eşti nins
Sufletul tău m-a cuprins.

Être l’amour

Tout ce que je veux
Palais d'argent et le ciel bleu
Et les dimanches ensoleillés,
Je peux les avoir un jour
Il suffit d'un petit tour...
Autour de moi
Je verrai bien, un beau jour je vais découvrir
Dans les choses les plus simples
Le vrai bonheur qui va jaillir.

Je peux être la lumière
Mais son ombre aussi...
Ou peut-être la rivière
Aux rivages fleuris.
Je pourrais nager dans le miel
De l'amour rêvé,
Il suffit d'un peu de bonté
Mais surtout... s'imaginer...

S'imaginer
Qu'on est encore enfant
et que tout le monde nous aime
Qu'on peut embrasser la lune
Glissée sur mon oreiller.
S'imaginer
Que le nuage amoureux d'une petite fleur
Se transforme, - quelle merveille! -
Dans la pluie aux gouttelettes d'or.

Je pourrais être la lune
Ou bien le soleil...
Ou peut-être la fortune
Ou une chose pareille

Je pourrais être la plaine
Ou une petite cour
Pourrai-je oublier la haine
Pour pouvoir être l'amour?...

Forgive me

Please, forgive me if I still love you
If I still love you, forgive me if my love is true.
Don’t believe me when I say
“I’m happy, everything’s all right”
My love, please, don’t believe my words
Just look in my eyes, my lover, just look in my eyes…
Please forgive me, please forgive.

‘Cause I dared to fall in love with you
Without asking me, my love,
And without asking you
Here I am, a poor helpless being
I am full of fetters, I am your prisoner in myself
Without any chance I love you without any chance
Please forgive me, please forgive.
If you love me, forgive!

It’s autumn

It’s autumn
It’s so hard to believe
In the eternity
Of the flower and the tree
It’s autumn
We’re more and more alone
Instead of heart a stone
Will beat in me this evening.
The sky...the sky is hopeless as my tears
O, I’d like not to see
The colour of my fears
But I... I’m still waiting for you
Instead of heart a light
Would beat for you tonight.

It’s autumn
It’s so hard to believe
The bird left nest and trees
And all its memories.
It’s autumn
Summer’s colour and heat
Slowly are going out
With the love I didn’t meet.
It’s raining
There is someone who cries in me
And then cries on the windows and
In your palm, don’t you see?
It’s raining
Big clouds flow away
In me and drown the things
I’d have wanted to say.

Le prince de neige

Les flocons de neige
Tombent en silence
Du ciel gris se laissent tomber
En couvrant les toits.
Ils tombent inquiets
Sur mon coeur tout froid
Et doucement réveillent en moi
Toute la joie,
Qui vient avec l'allégresse
Et la tendresse.
Viennent se réunir en moi
Pour une fois,
Toutes mes vieilles amies
Tombées dans l'oubli.

Les flocons dansaient
Sur mon coeur en joie
Ils dansaient pleins d'allégresse
Avec la tendresse.
Celle-ci choisit
Le roi de sa vie
Et le prit tout doucement
Par la main.
Mais le flocon-roi rougit,
Et fondit.
Et c'est depuis lors que la tendresse toujours
Cherche dans les neiges un prince nommé
Amour.

L’oiseau de cage

Un vieux petit oiseau de cage
Toute la vie imaginait
Des lointains pays sauvages
Chauds, ensoleillés.
Et un jour s'est mis en tęte
D'aller faire un tour là-bas,
Espérant bien que la chance
Le lui permettra.

Un beau jour la chance se montra
Lui ouvrant largement la porte
L'oiseau oublia d'un coup
Graines et confort.
Et s'élança vers le ciel,
Vers la liberté...
Mais l'oiseau ne savait pas
Qu'il ne savait pas voler.

Le vieux petit oiseau de cage
Tristement se lamentait:
A quoi bon la liberté
Si on ne peut pas voler?

Et tandis que le chat le mangeait
L'oiseau s'auto consolait:
Cinq minutes de liberté
C'est l'éternité...

Non so quando

Non so quando, non so come
Mi sono inamorata
I miei occhi le mie mani
Ti parlano d'amore
E purtropo la mia bocca
Dimentica parlare
Io ti guardo sempre muta
Mi sembra di sognare.
Io ti amo, tu lo sai
Se non sai, tu capirai
Questo amore, grande amore
La mia vita senza te
Non e niente, sai perche?
Perche ti amo.
Tu sei bello, tu sei buono
Ma non ho il corragio
Dirti che ti amo
Purtropo te l'ho detto non solo una volta
Nei miei pensieri.
Ho voglia di amarmi, ho voglia di bacciarmi
Purtropo tu l'hai fatto se pure non lo sai
L'hai fatto in un sogno
Miracolo d'amore.

Balada norului îndrăgostit

O poveste de iubire, o poveste cum n-a fost
o-ntâmplare, cam ciudată, o poveste fără rost
S-a-ntâmplat chair ieri în lume
Însă noi n-am bănuit...

Un nor gingaş şi plăpând pe sub soare alerga
Şi o floare din pământ cu tristeţe îl privea
Lacrimi de parfum cădeau printre genele-petale.

Norul gingaş şi plăpînd a zărit pe-un colţ de stâncă
Floarea mică ce roşea sub privirea lui adâncă
Şi-a-nţeles că dragostea e totuşi un colţ de stâncă...

Norul se cutremura şi-şi punea o întrebare
Cum de oare s-ar putea să dea florii-o sărutare
Şi-a-nţeles că s-ar putea însă într-un fel anume...

Norul alb se-ntuneca şi acoperea tot cerul
Soarele, înspăimîntat, dintr-un colţ privea misterul
Ploaie caldă, stropi de aur peste floare-ncet cădeau...

Floarea nu înţelegea ce se-ntâmplă pe-astă lume,
Norul nu îl mai vedea dar simţea cum el îi spune
Că a venit din cer să-i dea mult dorita sărutare ...

O poveste de iubire, o poveste cum n-a fost
O-ntâmplare, cam ciudată, dar povestea are-un rost
Se întîmplă şi-azi în lume, însă noi nu bănuim ...

Oamenii în floare văd doar parfumul şi culoarea
Norul, dacă îl zăresc, îl confund-ades cu zarea
Însă ei nu bănuiesc ce se-ntâmplă-n a lor lume...

Pasărea din colivie

Pasărea din colivie nu ştie că nu ştie
Pasărea din colivie nu ştie.
Ce nu ştie, ce nu ştie, ce nu ştie pasărea?
Ea nu ştie că nu ştie a zbura.

Pasărea din colivie colivia ş-a lăsat
Şi pe un ceas de libertate viaţa ei şi-a dat
Şi-n timp ce-o mânca pisica, pasărea filozofa:
Viaţa mea a fost nimica, moartea, tot aşa.

Prinţul de zăpadă

Cad de sus din cer fulgii mari de nea
Cad pe ramuri, cad pe frunze fără viaţă
Cad neliniştiţi pe inima mea
Şi trezesc încet din somn dragostea
O regină pentru un domn Fulg-de-Nea.

Dragostea regină asculta dulci şoapte
Fulgi se agăţau de plete şi de gene
Tainici rugăminţi se auzeau în noapte:
"Dintre noi alege tu, cine-i prinţ!"

Dragostea atunci ochii şi-a închis
A întins mâna printre fulgii de zăpadă
Şi între gene lungi uşor i s-a prins
Fulgul rege ce o iubea, Fulg-de-Nea.

Dragostea şi fulgul au pornit de mână
Prin troienele albastre de ninsoare
Ea l-a-nvăluit cu-o fierbinte boare
Şi ce credeţi că a făcut Fulg-de-Nea?
El prostuţul s-a roşit şi topit.
Şi de atunci caută dragostea
Prin zăpezi un prinţ numit Fulg-de-Nea.

The next train

I’m far, I’m very far away
I miss my train every day
Here in the desert I shall die.
What is my life than just a cry?

Nobody comes to ask me why
I lost my hope and in my sky
The angels agonise and die
Nobody comes to ask me why.

I want to see my love again
Although I know that it’s a shame
To loose your mind, to miss your train
I want to see my love again, again…

I lost my love, I missed my train
I run away, but it’s in vain
I swear I’ll never love again!
… At least until the next train…

Never in my life, in my life
I shall love again
But I have to go
So I wait for another train.

Mi-e aşa sete

Mi-e aşa sete...
Aş vrea să beau noaptea
Cu tot râul negru ce o ţine pe braţe.
Aş vrea să muşc luna
de colţul ei proaspăt de foc
Aş vrea să sorb stelele
Din paharul cu cer de întuneric aprins.
Dar noaptea ma mistuie, mă mistuie...

Noaptea ma mistuie
În urlet de zări şi stridente miresme de vară.
Mi-e somnul răpit, mi-e somnu-adormit
De o minune neagră: de seară.
Aş vrea să sorb stelele
Din paharul cu cer de-ntuneric aprins
Dar noaptea mă mistuie, mă mistuie...

Poveste din grădină

Spun o poveste banală
şi poate că am să vă plictisesc puţin
Numai răbdare s-aveţi o secundă,
că-ndat-am să termin.

Când am ieşit în grădină spre seară
-ntre flori am zărit o specie rară:
N-avea petale, nici frunze, nici floare,
era numai culoare.
Raze de aur ţâşneau o mulţime
din trupul de floare şi de foc
Regina nopţii, petunii şi nalbe
stăteau mirate-n loc.
„Spune, cine cine te-a adus?
Nu cumva eşti soare ce-a apus?"
Se întrebau florile toate
şi-nspăimântate se-ntorceau
Spre astrul care lin cuprinse
de talie regina nopţii...

E dimineaţă din nou în grădină
şi privesc curioasă într-un loc:
Nici o minune! Probabil de vină-i
visul cu-al lui joc.
Pe cer se-nalţă chair specia rară
ce urmă cu o seră-mi alinta
Florile toate, ce stau supărate
şi-n sus privesc la ea.

Floarea-soarelui ştie ceva;
la ureche îmi spune cam aşa:

Că fratele ei, de bună seamă,
de regina nopţii s-a-ndrăgostit
Şi vine-n fiecare seară
înveşmântat în asfinţit.

Vi-am spus povestea banală
şi poate nu v-aţi plictisit aşa de mult
Asta nu înseamnă că acuma eu iară
o iau de la-nceput.

La regina

Io mi ricordo di un bel giorno
Quando il mio profesore mi diceva
„Tu sei regina"
Io non sapevo che mi amava
Non credevo micca nulla le parole,
le sue parole.
E ora, che posso fare io?
I tempi, i tempi sono passatti.

Perche non ho capito
Che solo in amore e lostesso
Esser vecchio o giovane?
E ora mi domando se lui sta felice
Tutto solo, senza di me.

Ho conosciuto dei ragazzi
Tutti belli e educati
Poi il ragazzo, il mio ragazzo
E lui sembrava un bravo uomo, un vero uomo
Lui sembrava, si, lui sembrava...
Comunque, qualcosa mi mancava
Nessuno mi ha mai detto „la regina".

Perche non ho capito
Che solo in amore e lostesso
Esser vecchio o giovane?
Non mi domando piu...
Lo so che la regina non c'e piu,
Si. Non c'e piu.

Înger fără aripi

Cade ploaia gri în baltă şi-n noroi lunecă-ncet
Îngerul ce plânge singur, ghemuit într-un sonet.
Soarele-i deşert.

Îngere, degeaba-ţi cauţi împlinirea pe-acest pămînt
Nu eşti decât o himeră fără aripi şi corp de vânt
Aşa eşti, înger singur, înger moale, înger slab de atâta iubit
Puful delicat din aripi, pe iluzii l-ai risipit.

Unu şi cu unu fac unu pentru cei ce se iubesc
Pentru cei ce se îmbracă în elan dumnezeiesc.
Când îngerii iubesc.

Înger păcălit de soartă, fugi şi nu te uita-napoi!
Ai ratat încă odată, hai ridică-te din noroi!
Şi speră încă o dată, poate o dată în altă viaţă, în alt decor
Or să-ţi crească iarăşi aripi dintr-o aripă de cocor.

CUPRINS

CANTECE